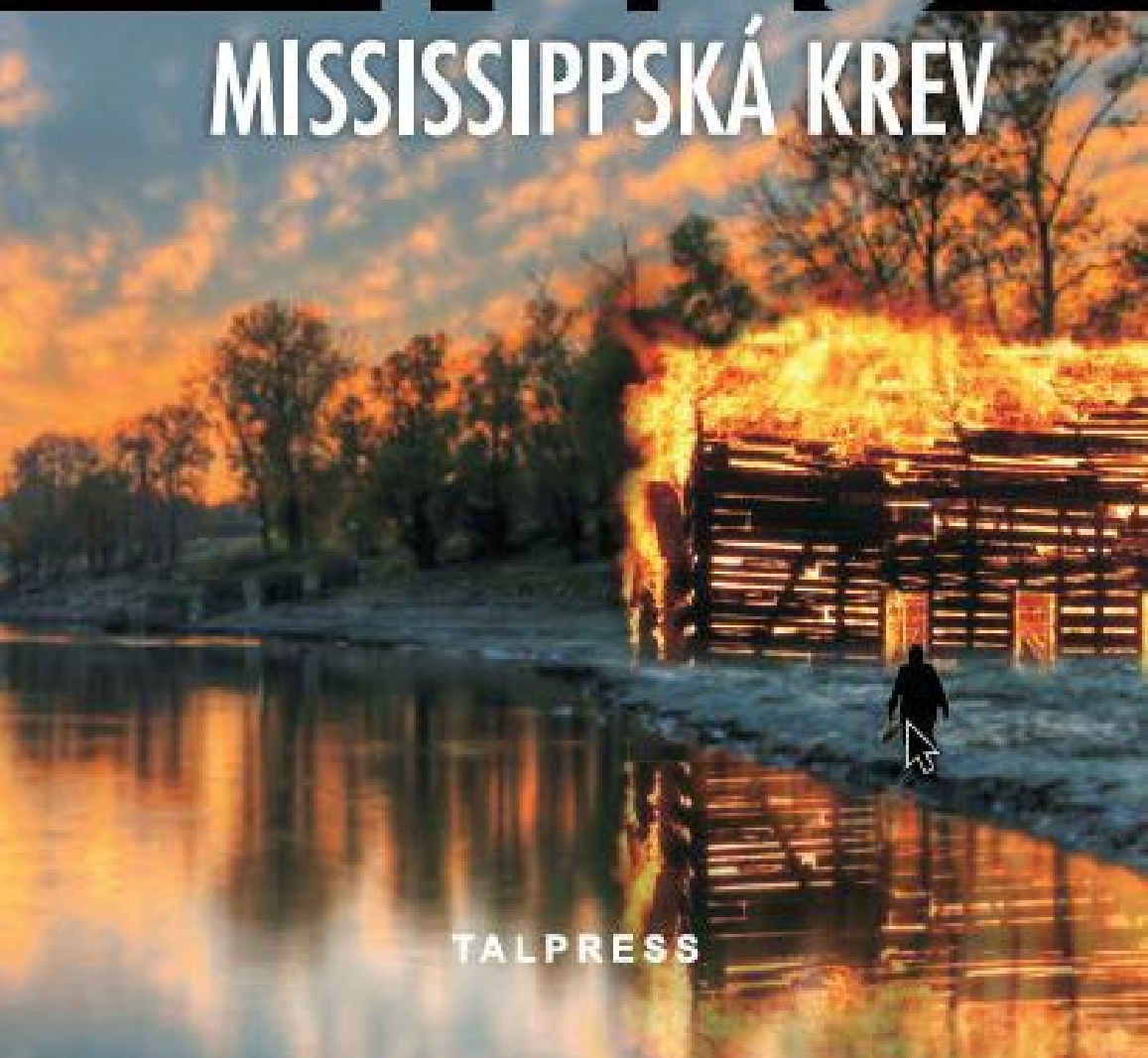

Greg ILES

Třetí díl
žhavé trilogie

MISSISSIPPSKÁ KREV

TALPRESS

Mississippiská krev

Vyšlo také v tištěné verzi

Terry Pratchett

Mississippiská krev – e-kniha
Copyright © Talpress, spol s r.o., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MISSISSIPPSKÁ KREV

závěrečný díl trilogie

Greg Iles

TALPRESS

Copyright © 2017 by Greg Iles
Translation © 2022 by Helena Dvořáková
Cover © 2022 by Martin Zhouf

This book is a work of fiction. References to real people, events, establishments, organizations, or locales are intended only to provide a sense of authenticity, and are used fictitiously. All other characters, and all incidents and dialogue, are drawn from the author's imagination and are not to be construed as real.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7197-764-3
ISBN ePub, MOBI, PDF: 978-80-7197-816-9

*Věnováno Betty a Jerryemu Ilesovým,
kteří vzešli z malých jižanských městeček
a prostřednictvím knih jako po schodech vystoupali k výšinám.
Děkuji za všechno.*

Prauda je příšerná věc. Smočíte v ní nohu a nic se nestane. Pak ale kráčíte dál a zničehonic ucítíte, že vás vtahuje jako vír či spodní proud. Zpočátku pozvolna a klidně, že si toho takřka ani nevšimnete, potom však začne zrychlovat a vzápětí vás závrtné víření strhne do temnoty. Neboť pravda má i svou temnou stránku. Odevzdat se milosti Boží je prý děsivá věc. Jsem ochoten tomu věřit.

– Robert Penn Warren, *Všichni královi muži*

PROLOG

Žádná jiná emoce nečiní člověka tak osamělým jako zármutek a žal.

V posledních týdnech trávím spoustu času navštěvováním hrobů. Někdy mě doprovází Annie, většinou ale chodívám sám. Lidé, kteří mě potkávají, se mi vyhýbají obloukem. Netuším proč. V okruhu padesáti kilometrů mě téměř každý zná. Penn Cage, starosta Natchezu ve státě Mississippi. Zdálky mi mávnou na pozdrav, pokud vůbec, a rychle pokračují svou cestou – občas mám pocit, jako bych pro ně snad představoval ztělesnění smrti. Jewel Washingtonová, okresní koronerka a opravdová přítelkyně, mě minulý týden na radnici zatáhla stranou a pověděla mi, že vypadám jako živý důkaz toho, že duchové existují. Možná ano. Od Caitlininy smrti se skutečně cítím jako pouhý přízrak.

Možná proto trávím tolik času navštěvováním hrobů.

Henry Sexton spočívá na malém hřbitově ve Ferriday. Jeho kamenný náhrobek je vystaven chladnému větru vanoucímu přes pole louisianské delty a prostá pamětní deska obsahuje obvyklé informace, pod nimiž je epitaf objevený v jednom z jeho zápisníků:

Kéž by mi to, co teď vím, zůstalo utajeno.

Je víc než příznačné, že si Henry vybral úryvek z písně Boba Segera.

Pod tímto nářkem nad ztracenou nevinností se nachází pět slov, jež tam vytesali Henryho černošští přátelé, kteří se zúčastnili obřadu v kostele a kteří hrob bílého novináře udržují v perfektním stavu.

Byl to člověk.

Muddy Waters

To mluví samo za sebe.

Caitlin má hrob na městském hřbitově v Natchezu, pod Židovským pahorkem, nedaleko otáčejícího se anděla. Její náhrobek z bílého alabamského mramoru je vysoký, štíhlý a odolný – jako ona sama. Její matka ji chtěla pochovat na severu, nicméně otec zbytek rodiny přesvědčil, že Caitlin měla

v úmyslu uzavřít manželství a založit rodinu v Mississippi, takže by měla zůstat tady.

Její epitaf jsem vybíral já a zvolil jsem citát, připisovaný Ayn Randové, jež Caitlin ráda používala.

Otázkou není, kdo mi to dovolí. Otázkou je, kdo mi v tom zabrání.

Randová tato slova ve skutečnosti nikdy nevyřkla; podle všeho jde o parafrázi rozhovoru Howarda Roarka z jejího díla *Zdroj*. Nicméně vystihuje Caitlinin přístup k práci a životu lépe než cokoli jiného. Několik lidí se mě ptalo, jestli je právě tento epitaf vhodný – vzhledem k tomu, že Caitlin byla zavražděna v důsledku svého lehkomyšlného pronásledování bandy zabijáků. Já jim na to můžu říct jedině: přestože jsem nikdy nebyl obdivovatelem Ayn Randové, v tomhle měla ta stará licoměrnice pravdu. A jestli z Caitlininy smrti plyne nějaké ponaučení, jsem zřejmě příliš omezený na to, abych ho pochopil. Chcete-li porozumět tomuto světu, nechodte se svými otázkami za mnou.

Je to ještě příliš čerstvé.

Téměř každý den stojím na vysokém útesu nad řekou a marně se snažím dát svůj život znovu dohromady. Zimu zatím pomalu střídá jaro a blíží se soudní přelíčení s mým otcem, který setrvává ve federální ochranné vazbě v Louisianě. Nebylo mu umožněno vkročit do Mississippi, aby se mohl zúčastnit Caitlinina pohřbu. Doneslo se mi, že svými artritidou postiženými rukama bušil do mříží své cely, když se dozvěděl, že jakmile překročí řeku, šerif Billy Byrd ho okamžitě vsadí do vězení v Natchezu – a to tak intenzivně, že si prý zlomil několik kůstek v pravém zápěstí. Jistě to však nevím.

Ode dne, kdy Caitlin zemřela, jsem s ním nemluvil.

Forresta Knoxe pohřbili na rodinné půdě, v bývalém loveckém táboře Valhalla. Minulý týden jsem zaparkoval na krajnici silnice číslo 61 a vydal se tam. S pistolí v pravé ruce jsem bloumal mezi hlubokými brázdami po pneumatikách a kriminalistickými značkami, jež tam zanechali federálové, dokud jsem nenarazil na náhrobní kámen. Na pamětní desce byla vyrytá válečná vlajka Konfederace a rovněž slova *Neutuchající oddanost*. Poté, co jsem tam chvíli znechuceně stál, jsem si uvědomil, že jsem vlastně ve skrytu duše doufal, že narazím na Forrestova strýce Snakea.

Potom jsem prudkým kopancem náhrobek převrátil, klesl na kolena a pomocí pažby pistole se snažil co nejvíc poničit tu vyrytou vlajku. Podařilo se mi z ní však uštvnout sotva pár hvězd. Zalapal jsem po dechu, vyškrábal se na nohy a vypálil do žulové desky pět kulek. Ty už udělaly své. Pak jsem hrob důkladně pomočil – až od něj v tom chladu stoupala pára a země kolem se rozbahnila – a zamířil zpátky k silnici.

Nuže dobrá. Nechcete-li se dozvědět celou pravdu, přestaňte číst.

Rozhodnete-li se pokračovat, neříkejte, že jsem vás nevaroval.

1. KAPITOLA

Během posledních pár týdnů je pro mě psaní cestou, jak si zachovat duševní zdraví. Zní to možná podivně, ale je to tak. Od Caitlininy smrti mám potíže s některými základními principy lidské existence, například s časovou posloupností. Upřímně řečeno, nejsem schopen popsat události, které následovaly bezprostředně po její smrti či po zatčení mého otce za vraždu. Měli byste si raději přečíst články z natchezského Examineru, jehož řízení se poté, co Caitlin zemřela, ujala její starší sestra Miriam – finanční ředitelka z New Yorku –, která přísahala, že zůstane, dokud všichni Knoxovi nebudou za mřížemi a dokud Dvojití orli nebudou definitivně zničeni. Nevím, jestli si Miriam Mastersová uvědomuje, jak dlouho to může trvat.

Autorkou dvou níže uvedených článků je Keisha Harvinová, pětadvacetiletá černošská reportérka z Alabamy, která jde po Dvojitých orlech doslova jako fúrie. Caitlin si Keishu najala z jiných novin, patřících Johnu Mastersovi pouhé dva dny před svou smrtí a je víc než příhodné, že posledních osm týdnů Keisha žije přes ulici ode mě a Annie – v domě, jenž patřil Caitlin. Tuším, že toho moc nenaspí a že si nebere servítky, ať už píše o komkoliv. Můj otec to v jejích článcích pěkně schytává – oprávněně – a rodina Knoxových se díky ní stala celostátním symbolem těch nejprimitivnějších a nejzvrácenějších pudů amerického národa.

Opakovaně jsem se snažil Keishu přesvědčit, aby se trochu stáhla a myslela na své bezpečí, ona však, stejně jako Caitlin, věří, že její práce je důležitější než její život. Nevím jistě, zda může v pětadvaceti činit taková rozhodnutí, nicméně o jednom nepochybuji: pokud se slušní lidé postaví zlu, osud dříve či později přijde se zúčtováním. Doufám, že až ten den nastane, budu poblíž Keishy Harvinové, abych mohl vykonat něco dobrého.

NATCHEZSKÝ EXAMINER

30. prosince 2005

Oznámeno datum soudního procesu s doktorem Tomem Cagem

Autor: Keisha Harvinová

Okresní soudce Joseph Elder rozhodl, že přelíčení s místním lékařem Thomasem J. Cagem ve věci vraždy Violy Turnerové bude zahájeno 13. března.

V kauze, která přitáhla celonárodní pozornost, doktor Cage čelí obvinění z vraždy pětadesátileté bývalé zdravotní sestry, jež pro něj před osmatřiceti lety pracovala. Důvodem je dohoda o eutanazii, kterou se smrtelně nemocnou ženou uzavřel. Skutečnost, že doktor Cage je běloch, zatímco sestra Turnerová byla černoška, pak celou záležitost ještě víc komplikuje, a stejně tak i zjištění, že doktor Cage zplodil s paní Turnerovou v roce 1968 potomka. Doktor Cage byl v té době ženatý a paní Turnerová osmadvacítiletá vdova, jejíž manžel právě padl ve válce ve Vietnamu.

Okresní návladní Shadrach Johnson uvedl: „Nechci, aby ohledně tohoto obvinění z vraždy panovaly nějaké nejasnosti. V tomto případě nejde o eutanazii. Pokud doktor pouze poskytne farmaceutika, která pacient následně použije k ukončení vlastního života, pohlíží na to mississippské zákony jako na lékařem asistovanou sebevraždu. Pokud ale lékař tyto látky sám aplikuje, jedná se prostě a jednoduše o vraždu – i když jde o takzvané zabití ze soucitu. Tady ovšem máme co do činění s případem, kdy lékař měl osobní zájem na umlčení pacienta, který mohl zničit jeho pověst a rovněž jeho manželství. Proto byl doktor Cage obviněn z vraždy prvního stupně.“

Billy Byrd, šerif Adams County, řekl, že jeho útvár pracuje usilovně na tom, aby byl úřad návladního dokonale připraven dopřát doktoru Cageovi rychlý soudní proces garantovaný zákonem. „V některých okresech státu Mississippi trvá příprava obžaloby klidně celé roky,“ prohlásil Byrd. „Ta ubohá žena však umírala na rakovinu, když byla zavražděna, a její rodina si zaslouží spravedlnost. Strávil jsem s jejími příbuznými spoustu času a mohu potvrdit, že jsou tím, co se stalo, skutečně zdrceni. Nechci nikoho ovlivňovat, ale domnívám se, že jsem se dosud nesetkal s případem, v němž by fakta hovořila tak jasně. Nechám to však na návladním Johnsonovi a porotě.“

Výběr poroty začne ode dneška za deset týdnů. Doktor Cage v současné době nepobývá ve věznici v Adams County, ale ve federálním nápravném zařízení v Pollocku ve státě Louisiana. Zvláštní agent John Kaiser k tomu uvedl: „Doktor Cage je držen v ochranné vazbě. Je důležitým svědkem v závažném federálním vyšetřování a jeho život je v ohrožení.“ Na otázku, zda by v případě pobytu ve věznici v Adams County byl doktor Cage v nebezpečí, odmítl agent Kaiser odpovědět.

Před soudem bude doktora Cage zastupovat Quentin Avery – advokát afroamerického původu, jenž proslul svým bojem za občanská práva. Doktor Cage neučinil do dnešního dne žádné prohlášení na svou obhajobu, nicméně pan Avery ve včerejším telefonickém rozhovoru řekl: „Nemělo by být opomíjeno, že bratr Violy Turnerové byl v roce 1968 zavražděn muži patřícími do skupiny Dvojitých orlů. Události související s tímto zločinem mohou výrazným způsobem ovlivnit tento případ.“ Starosta Penn Cage, syn obviněného a bývalý houstonský prokurátor, odmítl komentovat jak datum soudu, tak i vyjádření okresního návladního Johnsona, šerifa Byrda či právního zástupce Averyho.

NATCHEZSKÝ EXAMINER

3. ledna 2006

FBI pravděpodobně vyškrtne Knoxe ze seznamu nejhledanějších zločinců

Autor: Keisha Harvinová

Zdánlivá sebevražda bývalého člena nechvalně proslulé skupiny Dvojitéch orlů může vést k tomu, že FBI vyškrtne jméno Chestera „Snakea“ Knoxe ze seznamu deseti nejhledanějších zločinců. Dle zdrojů blízkých vyšetřování byly na místě smrti Silase Grooma, bývalého člena Kukluxklanu, nalezeny důkazy, jež ho spojují s několika závažnými zločiny, včetně bombového útoku na letadlo FBI, které 17. prosince převáželo důkazy z letiště ve Vidalii do kriminalistické laboratoře ve Washingtonu.

Groom byl minulý čtvrtek objeven ve svém domě s prostřelenou hlavou a revolverem v ruce. Zdroje uvádí, že se na místě činu našel dopis na rozloučenou a další důkazy, které mohou Grooma spojit s několika vraždami – mimo jiné s vraždou vydavatelky natchezského Examineru Caitlin Mastersové, jež byla zabita 16. prosince 2005 v Lusahatcha County, a dále s vraždou zakládajícího člena Dvojitéch orlů Sonnyho Thornfielda, který před osmnácti dny ve věznici v Concordia Parish údajně spáchal sebevraždu.

Zvláštní agent John Kaiser, jenž vede místní vyšetřování, tyto nové důkazy odmítl komentovat, washingtonský mluvčí FBI Eric Templeton k tomu však řekl: „Snake Knox je možná vinen, pokud jde o únos či o vraždy, nicméně na seznam nejhledanějších zločinců byl zařazen kvůli podezření z útoku na letadlo FBI. Vzhledem k tomu, že jsme nyní nabyli přesvědčení, že viníkem byl v tomto případě Groom, bude seznam pravděpodobně adekvátně upraven.“ Na otázku, jak osmasedmdesátiletý stařec mohl do federálního letounu umístit složité výbušné zařízení, agent Templeton odpověděl: „Dvojití orli byli většinou vojenští veteráni, kteří měli bohaté zkušenosti s výbušnami. Silas Groom se ve zbraních vyznal rozhodně lépe než průměrný terorista z al-Kajdy a ke zničení malého letadla člověk nepotřebuje mít zdatnost olympionika.“

Minimálně jeden z místních mužů zákona – Walker Dennis, šerif z Concordia Parish – vyslovil pochybnosti, zda Groom skutečně spáchal sebevraždu. Šerif Dennis řekl: „Počkám si na zprávu soudního lékaře. Každý však musí uznat, že je dost podezřelý, jak se nám tu v poslední době roztrhl pytel se sebevraždami. A Groomova smrt by mohla odvést pozornost od Snakea Knoxe, na nějž by podle mého názoru měla být plně upřena. Můj útvar ani na okamžik nepřestane po Knoxovi pátrat... přestože federálové jsou zjevně toho názoru, že je už dávno v zemi, s níž nemáme dohodu o vydávání zločinců.“

Obsah Groomova dopisu na rozloučenou nebyl zveřejněn. Podařilo se nám ale zjistit, že na krvi potřísněném dopise, v němž se Groom podle neověřených zpráv doznával k některým zločinům, byla nalezena vzácná zlatá dvacetidolarová mince zvaná *Dvojitý orl*, jež sloužila jako symbol

členství ve skupině. Stejně jako v případě ostatních Dvojitých orlů byla tato zlatá mince vyražena v roce narození svého držitele – u Grooma se jednalo o rok 1933. Podle údajů ze zápisníku novináře Henryho Sextona tvořili výjimku z této zvyklosti pouze Dvojití orli narození poté, co se tato zlatá mince přestala razit. Ti nosili původní půldolarové mince s portrétem JFK vyražené v roce 1964. Tento symbol u sebe podle všeho dosud nosí i Snake Knox.

Zvěsti spojující Dvojité orly s atentátem na Johna F. Kennedyho zůstávají neověřeny. Veškeré snahy, jež by mohly vést ke zjištění, jaké důkazy se na palubě zříceného letadla mřícího z Vidalie do Washingtonu nacházely, byly ze strany FBI zmařeny. Agentura sdělila pouze to, že tyto důkazy souvisely s nedávno obnoveným vyšetřováním vražd, spáchaných Dvojitými orly v oblasti Natchezu a Vidalie v šedesátých letech. Dotčený letoun Cessna Citation II shořel dřív, než se k němu stačili dostat hasiči a záchranáři. FBI neprozradila, zda se převážené důkazy – zcela či částečně – podařilo zachránit.

Před šestatřiceti lety se na letišti v Concordia Parish zřítilo jiné malé letadlo – poté, co se údajně srazilo s letounem pilotovaným Snakem Knoxem. Čtyři lidé při té nehodě zemřeli, ale Knox, zkušený práškovací pilot, z ní vyvázl bez zranění. Tato domnělá srážka se odehrála v době, kdy malé letiště v Concordia Parish nikdo nestřežil, a jediným svědkem byl tehdy nezletilý, nyní již zesnulý, synovec Snakea Knoxe. Henry Sexton ve svých materiálech zpochybňoval důvěryhodnost posudku, který tehdy vydala Federální letecká správa, nicméně dokud nebude Knox zadržen a nezmění svou původní výpověď, bude vyšetřování této nehody považováno za uzavřené.

Ke zřícení letounu FBI se jeden z obyvatel Vidalie, který si přál zůstat v anonymitě, vyjádřil následovně: „Nikdo v téhle oblasti neví o malých letadlech víc než Snake Knox. A nikdo neví víc ani o bombách. To je ovšem všechno, co vám k tomu řeknu. Snakea Knoxe není radno si znepřátelit... i když uprchl do Kostariky nebo tam někam. Dříve či později se vrátí. Uvidíte.“

2. KAPITOLA

Rychlostí kolem sto čtyřiceti kilometrů v hodině se řítím tmou zahalenou louisianskou deltou. Zatímco xenonová dálková světla mého vozu prorážejí temnotu, nabízí se mi pohled na směsici svítících očí vyplašených srnců, vačic, lišek, mývalů a občas i nějaké té krávy odpočívající poblíž hrazení. Obrněný Yukon našeho bodyguarda se drží asi sto padesát metrů za námi, což je dost daleko na to, aby mi během sto šedesát kilometrů dlouhé cesty, jež dělí věznicí, v níž se nachází můj otec, od našeho domova, nezpůsoboval migrénu, ale dostatečně blízko na to, aby si Tim Weathers v případě potřeby mohl zahrát na sedmou kavalerii. Třebaže tu a tam za zatáčkou najedu na rozdrcený krunýř mrtvého pásowce a auto nadskočí, má dcera Annie dál spokojeně spí na sedadle spolujezdce. Přitom se zlehka dotýká mé ruky, kterou jsem – pro její klid – nechal na středové konzole.

Ve zpětném zrcátku se vznáší další andělská tvář. Přestože v ní vlivem únavy a vysílení vidím Caitlin, patří Mie Burkeové, Anniině dvacetileté chůvě. Mia má zavřené oči, nepatrně pootevřená ústa a tiše pochrupuje. Vyčerpání udržuje obě dívky v limbu navzdory výmolům na silnici a přejetým zvířatům. Vyčerpání spolu s vrčením motoru, hukotem pneumatik a hlasem Levona Helma zpívajícího se skupinou The Band skladbu *The Weight* – živou verzi z jejich posledního koncertu.

Poté se k němu, jako temní andělé snášející se z nebe, přidají se zpěvem Pops and Mavis Staples a mě na okamžik zaplaví zdánlivý pocit klidu a míru. Kolik sebevědomí a jistoty v sobě musí bílý muž mít, aby dokázal zpívat sólo před takovými anděly? Levon je vyzáblý, drsný chlápek z arkansaského venkova, jenž v mnohém připomíná ty bastardy, kteří zabili Caitlin. A přesto je jeho zpěv plný lidskosti. Zpívá jako člověk, jenž poznal lásku i zármutek a chápe, že jedno je cenou za druhé.

Přál bych si věřit v Boha, abych mu mohl dávat za vinu Caitlininu vraždu. Jako bezvěrci mi nezbyvá nic jiného než vinit svého otce. Matka je přesvědčená, že Caitlin si svou smrt zapříčinila sama a že by dopadla stejně, i kdyby můj otec neobrátil životy nás všech vzhůru nohama. Nemám sílu se s ní o tom dohadovat. Máma jednoduše chce, abych tátovi odpustil. Aspoň do té míry, abych ho byl schopen navštívit ve vězení. Já se k tomu však nedo-

kážu přimět. Takže zatímco máma s Annií absolvují svůj rituál ve věznici – přičemž ve chvílích, jež máma tráví s tátou o samotě, se Annií věnuje Mia –, sedím v autě nebo v nedaleké restauraci Wendy's.

Většinou hodím za hlavu nekonečnou hromadu nesmyslů souvisejících s mým postem starosty a přemítám o řetězci událostí, které mě sem přivedly. Nemůžu popřít, že Caitlin na to zpropadené místo, kam neměla nikdy chodit sama, dohnaly její ambice a že právě to byl důvod, proč zemřela. Nicméně kdyby můj otec netajil, co se událo té noci, kdy zemřela Viola Turnerová, Caitlin by nezačala být posedlá pátráním Henryho Sextona, nepřevzala by jeho pochodeň poté, co se obětoval, aby nás zachránil, a nevydala by se po krvavé stopě vedoucí k té ohavnosti zvané Strom kostlivců.

Byla by naživu.

Žili bychom s Annií v Edelweissu, našem vysněném domě s výhledem na řeku, a za pár měsíců bychom Annií nadělili bratříčka. Ta představa mě neustále pronásleduje – zřejmě víc, než by měla. Noc předtím, než Caitlin zabili, jsme se spolu v tom domě poprvé a naposledy milovali: šlo z její strany o zoufalý pokus uklidnit mě po výstupu, jenž se odehrál mezi mnou a zkorumpovaným šerifem. V té době jsem neměl ponětí, že je Caitlin těhotná. Dozvěděl jsem se to až později od Forresta Knoxe, který mi to řekl proto, aby mě trýznil, a pitva následně jeho slova potvrdila. Kdybych té noci tušil, do jaké zkázy se řítíme, zamkl bych dveře Edelweissu a držel Caitlin uvnitř dokud... co? Je zbytečné o tom uvažovat. Tak nějak cítím, že ať už bych té noci udělal cokoli, Caitlin by stejně zemřela a já s Annií bychom tak či tak byli... ztracení.

Když se člověk, kterého milujete, stane obětí vraždy, dozvíte se o sobě věci, jež byste raději nevěděli. Zabijete-li osobu, která vás o milovanou bytost připravila, zjistíte, že pomsta nedokáže zaplnit prázdnotu, již ve vás ta vražda zanechala. Nic to nedokáže. Pouze čas. Roky času. A to jen tehdy, máte-li štěstí. Annie a já jsme to pochopili už před lety, když nám rakovina vzala její matku.

Caitlin byla naším štěstím.

A před devíti týdny nás to štěstí opustilo. Caitlinina smrt nás zasáhla jak blesk z čistého nebe. A v důsledku té nečekané rány jsme úplně ztratili pojem o čase. Den a noc jako by najednou nic neznamenal. Jednotlivé časové okamžiky do sebe zničehonic vůbec nezapadají. Pohled na hodiny vyvolává zmatek, či dokonce paniku, a člověk v tomhle polosvětě smutku a truchlení začíná přicházet o vědomí vlastní svébytnosti. Silní jedinci najdou způsob, jak se v té převrstvené časové struktuře vnímané zbytkem světa zorientovat, mně se to však navzdory usilovné snaze dosud nepodařilo.

Má práce na radnici tím vším utrpěla natolik, že se téměř všichni mí kolegové museli zapojit do komplotu, jehož cílem je budit dojem, že funguju. Je těžké si to připustit, ale mám-li být upřímný, něco se mnou není v pořádku. Mé vnímání reality je mnohem chatrnější, než by mělo být. Moje

kontrola nad vlastním životem byla narušena do té míry, že jsem nucen pochybovat o své přičetnosti. Nicméně vzhledem k tomu, čím jsem si prošel... je to možná naprosto normální reakce. Možná, že jediná možná. Vždyť moje rodina se úplně rozložila.

Matka bydlí v motelu kousek od federálního nápravného zařízení v Pollocku v Louisianě, kde můj otec setrvává v ochranné vazbě FBI (jež se nyní nachází už skoro padesát kilometrů za námi a díkybohu se každou minutou vzdaluje). Musel jsem Annii vzít ze školy a pouze nezištné úsilí Mii Burkeové zabránilo tomu, aby ji zcela ochromil žal a zděšení. Mia toho dělá spoustu i pro mě, aby mě udržela nad vodou, což vůči ní není fér, ona se však nabídla dobrovolně a upřímně řečeno, nikoho jiného, o koho bych se mohl opřít, nemám.

Do hudby, jež se line z reproduktorů, náhle cinkne můj mobil ležící vedle ruční brzdy. Přidržím volant kolenem a natáhnu levou ruku, abych se – aniž bych vyrušil Annii – na telefon podíval.

Na displeji čtu: *Seš v pohodě? Neklíží se ti oči?*

Je to zpráva od Tima Weatherse, našeho bodyguarda pro dnešní noc, který jede za námi ve svém Yukonu. Ačkoli, ten vůz nepatří Timovi, ale bezpečnostní firmě Vulcan Asset Management, jež sídlí v Dallasu a Tima zaměstnává.

Jo, v pohodě, odepisuju. Děvčata spí.

Potřebují to, odpovídá.

Odhlédnu-li od Caitlininy smrti, je tohle zřejmě to nejtěžší, čemu se musíme přizpůsobit. Žijeme obklopeni bodyguardy. Je to nezbytné, na tom se všichni shodli. Ostraha čtyřiaadvacet hodin denně. A tím nemyslím přerostlé gorily, jež vidáme chránit popové divy a profesionální sportovce, nýbrž vojáky ve výslužbě, kteří za sebou mají působení u zvláštních jednotek – jako třeba můj přítel Daniel Kelly, jenž je už několik měsíců pohřešován v Afghánistánu. Muže, kteří s ochranou osob mají skutečné zkušenosti.

Finanční břemeno, jež s sebou udržování takové ochrany nese, je vskutku zdrcující. Za poslední zhruba dva a půl měsíce mi bezpečnostní agentury naučtovaly víc než sto tisíc dolarů. Ale nemám na vybranou. Je to totéž jako najmout nemocnému rodiči ošetřovatelku, která se o něj bude starat čtyřiaadvacet hodin denně: dokud tak neučiníte, nemáte tušení, kolik taková nepřetržitá péče doopravdy stojí. Aspoň že mi Caitlinin otec vypomáhá tím, že z každého účtu polovinu vyrovná. Chtěl se toho ujmout kompletně a zaplatit vše do posledního centu, mně ale přece jen ještě zbývá nějaká ta hrdost. Dlouhodobě si podobné výdaje pochopitelně nemůžu dovolit, nicméně vždy, když začnu uvažovat nad tím, zda bychom naši ostražitost nemohli zmírnit, a ušetřit tak hromadu peněz, se mi v uších rozezní slova Johna Masterse:

„Penne, kdyby se tobě nebo Annii něco stalo, Caitlin by mi to nikdy neodpustila. Musím přijmout fakt, že moje dcera je mrtvá, mé závazky vůči

ni ovšem nikdy neskončí. Takže si najmi ty nejlepší a pošli mi účet. Je mi úplně jedno, jak vysoko se vyšplhá. Zabil jsi synovce Snakea Knoxe. Dokud ten zmrd nebude definitivně nabalzamovanéj, chci, abys žil jako prezident Spojených států. Selhal jsem při ochraně své dcery a stěží se dokážu podívat do zrcadla. Neudělej tutěž chybu s tou svou.“

Nemám to v úmyslu.

A tak nás nepřetržitě sleduje jeden až tři bodyguardi. Dnes, během naší každotýdenní cesty do věznice v Pollocku a zpět, nás doprovází pouze Tim, bývalý příslušník SEAL týmu z Tennessee, jenž se postupem času stal pro Annií oblíbeným strýčkem a pro mě a pro Miu bratrem. Annie se jako obvykle setkala nejdřív s babičkou a pak, když Mia odešla a dala si se mnou ve Wendy's cheeseburger, i s dědou.

Ač to působí trochu dětinsky, je to tak.

Na prázdných polích za krajnicí probleskuje záplava svítících očí. Tahle cesta je jako vyjížďka napříč nekonečným útočištěm divokých zvířat. Jako jižanské safari prosycené sirným, na míle daleko sahajícím obranným pachem skunka. Zářící zřítelnice mihající se ve tmě hrají všemi barvami spektra: žlutá patří mývalům, zelená vysoké zvěři, červená liškám a vačicím a modrá pak nahodile se vyskytujícími kojotům. Přestože to vypadá, jako by zdejší krajinu obývali světélkující duchové, vysvětlení je velice prosté: tapetum lucidum neboli zvláštní reflexní vrstva, kterou všichni tito živočichové mají za sítnici a jež vylepšuje jejich noční vidění tím, že odráží světlo, které prošlo sítnicí, zpět do oka a umožňuje tak jeho opětovné využití. Avšak stejně jako mě vždy, když jsem přijel do věznice v Huntsvillu, abych tam přihlížel vykonání trestu smrti, oslnila televizní světla, záře xenonových světlometů mého audi učiní toto vylepšení zbytečným, neboť všechny tyto citlivé oči vmžiku osleplí...

„Tati?“ Annie mi lehce stiskne pravou paži. „Potřebuju čůrat.“

Mé dceri je už jedenáct, když ale promluví z polospánku, zní její hlas úplně stejně, jako když jí byly tři nebo čtyři.

Nevidím před sebou žádná světla, pouze temnotu. Hlavou mi však rychle proletí seznam možných zastávek v téhle takřka liduprázdné oblasti. „Myslím, že asi osm minut před námi je čerpací stanice, broučku. Vydržíš to?“

„Hmm. Ale ne že zapomeneš a mineš ji. Už fakt potřebuju.“

Za mými zády se ozve: „Řekla bych, že jsem na tom stejně.“

Kouknu do zpětného zrcátka a spatřím v něm Miu s rozpačitým úsměvem na tváři.

„A taky mám hlad,“ dodá. „Až se vrátím do školy, bude ze mě obryně.“

Mia musí být vyčerpaná. Jinak by se nikdy nezmínila o tom, že nás jednoho dne opustí – ne před Annií –, přestože její odchod je samozřejmě nevyhnutelný. Miina přítomnost je doslova zázrak. Zázrak založený na šlechetnosti, kterou jen stěží dokážu pochopit. Před dvěma lety – byla tehdy premiantkou maturitního ročníku na škole, již jsem kdysi sám navštěvoval –

se Mia starala o Annie během léta a pokračovala v tom pak i v průběhu následujícího školního roku, kdy trávila s Anníí odpoledne, zatímco já jsem se věnoval práci. Byla to dokonalá chůva: chytrá, temperamentní a motivovaná dívka pocházející ze skromných poměrů, která musela pracovat, aby si mohla dopřát věci, jež její spolužáci ze soukromé školy brali jako samozřejmost. Její elán a praktičnost ovlivňovaly Annie každým dnem a já jsem za to byl vděčný.

Ke konci toho roku se ale jedna Miina spolužačka utopila v nedalekém potoce a můj přítel z dětství byl obviněn z její vraždy. Mia přispěla k vyřešení té vraždy a můj vděčný přítel, lékař, jí za odměnu pomohl získat něco, co by pro ni jinak, byť by pracovala sebeusilovněji, bylo nedosažitelné: školné na její vysněnou Harvardskou univerzitu.

Když zabili Caitlin, mířila zrovna Mia čírou náhodou domů, neboť ve škole měli vánoční prázdniny. Jakmile se dozvěděla, co se stalo, vydala se k nám a udělala vše, co bylo v jejích silách, aby Annie, jež začala upadat do téhož paralyzujícího úzkostného stavu, který zažila po smrti své matky v Houstonu, utěšila. Během jediného týdne si Annie na Mie vytvořila znepokojivou závislost. Nevěděl jsem, co si s ní počnu, až se Mia bude muset vrátit do Massachusetts. K mému úžasu mi však Mia tři dny před plánovaným odjezdem řekla, že se rozhodla vzít si jeden semestr volno, aby pomohla Annie „vrátit se do normálu“.

Rozmlouval jsem jí to..., ale ne příliš naléhavě ani příliš dlouho. Mia mi pověděla, že má následující semestr strávit na archeologických vykopávkách na Yucatánu, takže nepřijde o skutečný semestr, a moje matka v té době už byla rozhodnutá, že se přestěhuje do blízkosti tátovy věznice... a tohle představovalo vítané řešení mého problému.

„Vidím světlo,“ pronese Mia. „Tamhle vlevo.“

Má pravdu. Vzpomínám si, že asi kilometr a půl před námi se na okraji polí – jako retlansační stanice v poušti – nachází osamocená čerpací stanice. Vezmu do ruky mobil, abych zavolal Timovi jedoucímu za námi.

„Co se děje?“ zajímá se.

„Stavíme se na benzínce. Děvčata musí na záchod.“

„Zpomal, ať tě ještě před odbočkou dojedu.“

„Rozumím.“

Podobné taktické rozhovory jsou u nás během posledních týdnů na denním pořádku. Za šedesát sekund dorazíme k odbočce a v okamžiku, kdy otáčím volantem doleva a s drcnutím najíždím na šterkem vysypaný pozemek sousedící s betonovou plochou, na níž stojí stará čerpací stanice, je Tim už těsně za námi.

Zaparkuju na olejem potřísněném betonu pod prohýbajícím se plátěným přístřeškem, který chrání čerpací stojany, a Tim zastaví za námi. Jakmile vystoupí z Yukonu, Annie vyskočí a utíká k budově benzínky. Tim ji následuje a Mia a já kráčíme za nimi.

Od chvíle, kdy jsme opustili věznic, se ochladilo o pět stupňů. Uvnitř čerpací stanice se mísí pach spařené kávy, starého tuku a dezinfekčních prostředků. Noční směnu zde zajišťuje pouze postarší žena se sítkou na vlasech. Postává za umaštěným proskleným pultem, na němž leží pár kousků smaženého kuřete a nějaké bramborové rolky. Zatímco je Annie na toaletě, prohlížím si tu ubohou nabídku občerstvení a poté se ženy za pultem zeptám, zda má čerstvou kávu. Odvětví, že uvaří novou konvici.

„Kde najdu pánské záchodky?“

„Venku. Za vchodovými dveřmi zahněte vpravo.“

Tim se chystá mě doprovodit, já však ukážu na svůj levý kotník a požádám ho, aby zůstal s děvčaty. Přikývne a řekne mi, abych se měl na pozor.

Ve vzduchu se vznáší sotva patrný nasládlý pach herbicidu, který jsem během těch pár kroků k budově čerpací stanice původně vůbec nezaregistroval. Na letecké práškování je ještě příliš brzo; nejspíš si nějaký farmář tady poblíž míchá chemikálie. Ten zápach mě vrací zpátky do dětství. Jako kluk jsem na polích svého dědečka běhával pod dvojplošníkem připomínajícím hračku a vypouštějícím mraky jedu, radostně jsem mával rukama a ani ve snu by mě nenapadlo, že by mi ty mraky mohly do krve a kostí zasévat rakovinu.

Pánská toaleta mě rovněž vrací do dětských let. Je to kabinka velká zhruba jako skříň, studená jako mraznička, prostoupená pachem lidských výměšků a čisticích prostředků čpících tak silně, že kdyby je člověk dýchal příliš dlouho, nejspíš by mu rozleptaly hrdlo.

Zasunu chatrnou zástrčku do otvoru ve dveřním rámu, postavím se k vysokému starému pisoáru na stěně, rozepnu si poklopec a začnu močit do špinavého porcelánu. Kolikrát jsem už absolvoval tuhle cestu mezi Natchezem a federální věznicí? Dumám. Je to už dva a půl měsíce a jezdím jednou, někdy dvakrát do týdne. Devětkrát, hádám, a pokaždé jsem, zatímco se máma a Annie setkaly s tátou v návštěvní místnosti, čekal o samotě stranou.

Zapnu zip, natáhnu ruku, abych spláchl, ale pak se rozhodnu na zrezivělé držadlo raději nesahat. Jakmile se otočím ke dveřím, zaslechnu zvenčí praskání kroků. Pravděpodobně je to Tim, přesto mě z nějakého důvodu ten zvuk donutí zůstat nehnutě stát.

Uplyne deset vteřin... pak dvacet.

Že by se mi to jen zdálo? Stěnou za mnou proniká ženský smích. *Dívky jsou pořád ještě v budově. Což znamená, že je tam i Tim.*

Tak čí kroky jsem to slyšel?

Vylovím z kapsy kabátu mobil, abych zavolal Timovi, pak se však zarazím. Nejspíš jsem paranoidní, ale nechci ho vlákat do pastí. Přendám si telefon do levé ruky, ohnu se, povytáhnu levou nohavici a sáhnu do kotníkového pouzdra, které nosím už od prosince, pro svůj revolver Smith & Wesson Airweight ráže osmatřicet. Potom se opřu zády o pisoár.

Dřevěná pažba pistole je celá oprýskaná od toho, jak jsem s ní tloukl do

náhrobního kamene Forresta Knoxe. Palcem levé ruky vyťukám esemesku pro Tima: *Něco jsem zaslechl venku na cestě. Možné obrožení. Zůstaň uvnitř s děvčaty. Já jsem zamčený.*

Jakmile stisknu *odeslat*, klika u dveří toalety se otočí.

Má ruka pevně svírá pistoli.

Pak se dveře opřou o zástrčku a otestují její odolnost.

„Minutku!“ křiknu jako každý jiný člověk v mé situaci. „Hned budu hotový.“

Žádná odpověď.

Levým palcem píšu Timovi: *Zavolej policajty.*

Významné ticho vystřídá tlumený, přes tenké kovové dveře sotva slyšitelný hlas: „*Mám pro vás vzkaz, starosto. Pojdte ven, abych vám ho mohl předat.*“

Proboha.

Třesoucí se rukou píšu: *Hrozba je skutečná!*

„Vzkaz od koho?“ ptám se.

„Víte od koho. Tak vylezte a poslechněte si, co vám mám vyřídit. Jestli tady budete dál blbnout, vaše dcera vyjde z budovy a situace se může rychle vyhrotit. Takže si oklepejte ptáka a pojdte ven.“

Nepřipadá v úvahu, aby tam venku byl Snake, říkám si, i když zároveň přemýšlím, zda by to přece jen nemohl být on. John Kaiser je přesvědčený, že starý Dvojitý orel prchl do ciziny. Nicméně pokud to není Snake... tak kdo? A ať už je to kdokoliv, je tam sám?

„*Tak jdete, Cagei? Nebo chcete, aby ten vzkaz za vás převzala vaše dceruška?*“

Úplně mi vyschlo v puse. Podivné nutkání mě nutí otevřít dveře, avšak mozek mě naléhavě varuje, že jakmile se ukážu, budu zastřelen.

Málem se mi zastaví srdce, když telefon v mé ruce náhle zabzučí.

Posily jsou na cestě, stojí v Timově odpovědi. *Jdu za tebou. Pokud se neozve střelba, zůstaň, kde jsi. V opačném případě vyjdi a jisti se palbou tak, jak jsem tě to učil.*

Nenechávej dívky samotné! Běží mi hlavou, než ovšem ta slova stačím napsat, začne muž venku neúprosně lomcovat klikou. Zlomek sekundy zvažuju, že bych vystřelil přes dveře.

Koho bych zabil? Co když ten chlápek není ozbrojený?

Tak či tak, nemůžu tady jen tak stát, zatímco Tim riskuje svůj život, aby ochránil mé dítě.

Přesunu se ke straně dveří a natáhnu levou ruku k zástrčce. Než se však mé prsty stačí dotknout kovu, dveře se prudce rozletí a znecitliví mou ruku až k lokti.

Nikoho nevidím.

Pak se kousek ode dveří objeví jakási nezřetelná silueta... bílé tričko zahalené tmou. Nikdo není překvapenější než já, když můj pravý ukazováček

zničehonic zmáčkne spoušť na osmatřícítce. Kachličkami obložená kabinka se otřeše ohlušujícími výbuchy a já spatřím plešaté temeno muže zirájícího na díry ve vlastním břiše a hrudi.

Vmžiku se mě zmocní děsivá jistota, že jsem zastřelil nějakého nešťastného, nahluchlého řidiče nákladáku, který neslyšel, jak říkám, že toaleta je obsazená.

Poté se ta postava skácí na záda.

Při pádu se mu vyhrne jedna nohavice džínových kalhot a já si při pohledu na jeho obnažené lýtko všimnu, že mu z motorkářské boty vyčuhuje kostěná střenka nože Bowie. A v levé ruce se mu něco leskne... pistole. S osmatřícítkou pevně sevřenou v dlani přistoupím ke dveřím toalety, vykouknu ven a rozhlédnu se na obě strany.

Nic.

Vrhnou se dopředu, vykopnu ležícímu muži pistoli z ruky a pak od něj zase uskočím jako od postřeleného chřestýše v očekávání, že by na mě ve smrtelné křeči mohl zaútočit. Bolest zračící se v jeho tváři mi naznačuje, že stále žije.

„Do hajzlu!“ vykřikne kdosi nalevo ode mě.

Když se za tím hlasem otočím, spatřím na rohu čerpací stanice nějakého cizince. Míří na mě pistolí, a než stačím zacílit svou zbraň, zazní výstřel. Očekávám náraz, který však nepřijde. Cizinec zavravorá a chytí se zdi, aby se udržel na nohách.

„Ani hnout!“ zařve vojáka hodný autoritativní hlas.

Zraněný muž znovu zvedá pistoli, než ji ale na mě stačí namířit, cosi mu urve kus hlavy.

Dunění, které se ozve, když dopadne na beton, mi napovídá, že byl mrtvý dřív, než se dotkl země.

„Jak to u tebe vypadá, Penne?“ volá zpoza rohu Tim.

„Dva jsou vyřízení. Nevím, jestli tu nejsou ještě další.“

„Předpokládejme, že ano! Jdu za tebou.“

Na rohu se objeví Tim v bojové pozici. Pak se rychle, avšak zároveň rozvážně otočí kolem dokola a bedlivě zkoumá okolní temnotu.

„Co Annie a Mia?“ ptám se.

„Jsou zamčené v chladírně. Ten tvůj chlap je mrtvej?“

„Ještě ne. Odzbrojil jsem ho.“

„Vypadneme. Budeme se muset vrátit, abychom si promluvili se šerifem a se státní policií, ale to počká...“

„Moment.“ Nadechnu se a podívám se na muže, kterého jsem střelil. „Kryj mě.“

S pohledem upřeným na namáhavě oddychujícího muže kráčím vpřed. Každý jeho nádech provází pískání a na tričku se mu rozlévá tmavý kruh velikosti talíře.

„Nemá šanci. Je po něm,“ pronese za mými zády Tim. „Musíme dostat holky do Yukonu, Penne.“

„Běž to udělat. Tenhle chlápek tvrdil, že pro mě má vzkaz.“
„Nemůžu tě opustit.“
„Pracuješ pro mě, Time. Nařizuju ti, abys ochránil dívky. Já se o sebe dokážu postarat sám.“
Bývalý mariňák se rozeběhne a za okamžik slyším už jen vrzání jeho bot za rohem čerpací stanice.
Pokleknou vedle sípajícího muže a nakloním se tak, aby mi viděl do obličeje.
„Vy jste starosta?“ zachroptí. Jeho dech páchne hnilobou.
Narkoman... závislý na pervitinu, pomyslím si. „Přesně tak.“
„Postřelil jste mě, kurva.“
„Říkal jste si o to.“
Začne se mi sápat po krku, já však jeho slabou, v kůži oděnou paži bez problémů odstrčím.
„Říkal jste, že pro mě máte vzkaz.“
„Zavolejte záchranku, člověče. Jsem těžce zraněnej.“
„Nejdřív mi předejte ten vzkaz.“
„Zavolejte ty záchranáře. Jinak vám to nepovím!“
„Vyklopte ten vzkaz, nebo vás střelím do srdce a federálům řeknu, že jste se mě pokusil bodnout tím nožem, který máte v botě.“
Začne mluvit, jeho slova se ovšem vzápětí vytratí v děsivém kašli. Přitom na mě dopadne krvavá sprška a já instinktivně ucuknu.
„No tak, sakra!“
„Ten vzkaz není pro vás. Je pro vašeho fotra. Pro doktora.“
Projede mnou vlna chladu. „Cože?“
„Negerskej advokát vašeho tatíčka se chystá hodit vraždu té stařeny na Snakea.“
„Jaké stařeny? Violy Turnerové?“
Znovu zakašle, tentokrát se mi však podaří před krvavou sprškou uhnout.
„Jo, té,“ zasípá. „Té negerské zdravotní sestry.“
„Jak by, sakra, mohl Snake vědět, co má Quentin Avery v plánu?“
Zavrtí hlavou. „Já jen předávám zprávu. Snake vzkazuje: ‚Ženy a děti nejsou nedotknutelné.‘ Přesně takhle to řekl. Rozumíte?“
„Slyšel jsem vás.“
„Jestli se Avery pokusí Snakea obvinít, vaše dcera se nedožije vynesení rozsudku.“
„To poslíčkování vás přišlo hodně draho.“
„Zavolejte záchranku! Svůj vzkaz už máte.“
„Ten vzkaz se mi ani trochu nelíbí. Zavolám vám záchranku, až budu na cestě. Nicméně, mám-li být upřímný, nemyslím si, že vydržíte, než se sem dostanou. Radši se usmířte s tím, v co věříte – ať už je to cokoliv.“
Vyvrátí oči v sloup a pak se na mě znovu upřeně zadívá. „Zasranej zmrde.“
Vstanu a otřu si tvář rukávem.

„Jestli umřu,“ zaskřehotá, „jste mrtvej. A nejen vy... celá vaše rodina. Takový je zákon VK.“

„VK? Co to, sakra, je?“

„Spřízněné duše. Jestli mě tady necháte umřít, dozvíte se o nich víc, než byste přál.“

„Hádám, že to budu řešit, až to přijde. Neměl jste vyhrožovat mé holčičce.“

Burácení osmiválce otřeše zemí a rozvlní vzduch po mé levici. Zvednu oči a spatřím Tima, jak na mě mává zpoza neprůstřelného skla Yukonu. Děvčata nevidím, jakmile však nastoupím do vozu, vmžiku pochopím proč. Krčí se mezi druhou a třetí řadou sedadel, kde jsou naprosto v bezpečí, neboť obrněný Yukon dokáže zastavit náboje .308 Winchester FMJ. Poté, co obě dívky seshora obejmu, s pistolí v pohotovosti pokleknu na sedadlo ve druhé řadě, abych v případě, že na nás někdo zaútočí, mohl zahájit obrannou palbu.

Jakmile najedeme na tmavý pás silnice číslo 65, cosi se před námi kovově zaleskne. Vzápětí Tim v září světlometů rozpozná siluety dvou velkých motocyklů Harley-Davidson odstavených na krajnici pouhých čtyřicet metrů od benzínky a začne brzdit.

„Museli nás sledovat s vypnutými světly,“ oduší. „Připadalo ti to jako obyčejný pokus o loupežné přepadení?“

„V žádném případě. Měl pro mě vzkaz od Snakea Knoxe.“

„Co to bylo?“

„Nedokázal to ze sebe vysoukat.“

Tim zakroučí hlavou. „Škoda. Museli se na nás pověsit už u věznice. Je načase zavolat FBI.“

„Tati?“ ozve se ze tmy za mnou tichý Anniin hlas.

„Zůstaň dole, beruško. Budeme v pořádku.“

„Jedeme domů?“

Přelétnu pohledem potmělou silnici a krajnice, pak se natáhnu dozadu a stisknu Anniin rameno. „Ještě ne. Musíme se vrátit k čerpací stanici a promluvit si s policií. Vrátime se tam ale až ve chvíli, kdy to bude bezpečné. Možná za půl hodiny.“

„Slyšeli jsme střelbu. Bude všechno v pohodě?“

„Zajisté,“ odpovím jí, je to však lež. Vzhledem k tomu, co se právě stalo, se před tím, než dojde k nějakému zlepšení, věci ještě zhorší.

Je pouze otázkou, *jak moc se zhorší?*

3. K A P I T O L A

Tři agenti vyslaní Johnem Kaiserem dorazili k čerpací stanici do třiceti minut od střelby. Motorkář, na nějž jsem vystřelil, byl v té době k mé nemalé úlevě už nějakou chvíli mrtvý. Nedožil se dokonce ani příjezdu místních policistů, kteří se na místě činu objevili jako první. Samotný Kaiser se ukázal asi o půl hodiny později. Mrzelo ho, že jsem toho chlapa musel zabít, avšak poté, co si důkladně prohlédl mrtvoly, nedokázal skrýt své vzrušení. Oba mrtví muži na sobě měli černé kožené bundy vyzdobené nejrůznějšími znaky a symboly – mimo jiné v neogotickém stylu vyvedenými písmeny VK na pravém rukávě.

„Většina policajtů se domnívá, že VK znamená Vikingská krev,“ nadnese Kaiser, zatímco v podřepu mříí baterkou na nášivku na bundě. „Nicméně skutečné jméno toho gangu je *Varjagská krev*. *Varjagové* je staré slovanské pojmenování pro Vikingy... a Vikingové byli, jak známo, loupeživí nájezdníci. *Varjagská krev* se ovšem špatně pamatuje, takže se používá spíš výraz Vikingská krev nebo zkratka jen ‚VK‘.“

„Proč by mě, sakra, tihle chlápci z VK sledovali, aby mi předali vzkaz od Snakea Knoxe?“

Kaiser dál zkoumá nejrůznější symboly na bundě. „V posledních letech jsme si začali všimát interakcí mezi rasistickými vězeňskými gangy a motorkářskými gangy stojícími mimo zákon – takzvanými jednoprocetáři. Víte, koho tím myslím?“

Když jsem působil jako zástupce návladního v Houstonu, měl jsem s jednoprocetáři co do činění – například s Bandidos MC. „To pojmenování pochází od Hérakleita, že ano? *V každé válce platí, že ze stovky bojovníků by tam deset vůbec nemělo být. Osmdesát představuje pouhé terče. Devět jsou skuteční bojovníci a můžeme mluvit o štěstí, že je máme. A pak je tam jeden, a to je válečník. A ten přivede ostatní zpátky domů.*“

Kaiser na mě několik sekund upřeně hledí. „Ve Vietnamu jsem se na vlastní kůži přesvědčil, o jak pravdivá slova se jedná. Ti staří Řekové věděli, o čem mluví.“ Federální agent se postaví, zamíří na toaletu a pak se otočí – vypadá to, jako by studoval polohu těla.

„Slušný výstřel, Penne.“ Znovu se na mě podívá. „Určitě vám neřekl, o co v tom vzkazu šlo?“

Rozhodl jsem se Kaiserovi zalhat, neboť jsem nepochopil význam té zprávy. Přestože jsem rozuměl jednotlivým slovům, jež ten muž vyřkl, nemohl jsem se zbavit dojmu, že je za tím něco víc. A mám-li zjistit, zda se mé tušení zakládá na pravdě, budu se muset setkat se svým otcem.

„Ne, neřekl. Sotva mluvil. Jediné, na co se zmohl, byly nadávky a výhrůžky.“

„Dobrá.“

„Takže... Snake Knox a VK?“

Kaiser dlaní levé ruky poklepe na hřbet své pravice. „Myším, že je to docela prosté. Poté, co Forrest zemřel,“ – letmo na mě pohlédne, aby mi dal najevo, že ví, že jsem Forresta Knoxe zabil – „se Dvojití orlí jakožto zločinecká organizace začali rozpadat. Domnívám se, že špinavou práci pro ně dělali zkorumpovaní poldové, a po Forrestově smrti o tento tým podporovatelů rychle přišli. Snake musel hledat náhradu, a protože zřejmě disponoval nějakým napojením na VK, rozhodl se využít právě je. Šlo nejspíš o nějaké drogové kontakty, neboť motorkářské gangy jsou zbraněmi a drogami pověstné.“

„Kde VK působí?“

„Ve východním Texasu a v Louisianě. Je to poměrně malý gang, ovšem mimořádně násilnický. Oproti jiným je mnohem víc ideologicky zaměřený.“ Kaiser ukáže na nacistický symbol připomínající dva blesky, jež má motorkář našitý na bundě. „Sig-runy. Typická árijská zvrácenost.“

„Proč by ale tihle chlápci pomáhali Snakeovi? Platí jim za to?“

„Pochybuju. Ten symbol může rovněž znamenat Klan. Nový Klan, samozřejmě, ne ten původní. Myším, že to je ta záležitost s Kennedym, co Snakeovi dává výsadní postavení.“

„Jak to?“

Kaiser mlaskne jazykem, jako by zvažoval, co vše mi může prozradit. „Hodně jsem vám toho v tomhle směru neřekl... měl jste toho už tak nad hlavu.“

„No, teď to potřebuju vědět.“

„Krátkce potom, co Snake zmizel, jsme začali sledovat jistý blog, na němž se vedly řeči o atentátu na JFK, které se nápadně podobaly tomu, co nám Sonny Thornfield pověděl ve věznici v Concordia Parish toho dne, kdy ho zavraždili.“

„O tom, že Frank Knox byl druhým střelcem v Dallasu?“

„Přesně tak. Zaznamenali jsme tam spoustu naprosto shodných detailů. Neomylně to přitáhlo stoupence konspiračních teorií a objevilo se to na webových stránkách všech nenávistných skupin. Nepochybuju o tom, že skupiny jako VK to zaručeně viděly. Snake se pro ty chlápíky stal rázem hrdinou. A skutečnost, že Knoxovi pocházeli z Louisiany, ho činila v jejich očích ještě zajímavějším. Setkání motorkářů z VK se Snakem muselo být zhruba totéž

jako setkání huličů s Kenem Keseyem. Stál před nimi. Z masa a kostí. Snake jim mohl povědět o všech vraždách, které Dvojití orli spáchali, a bůhví jaké nesmysly jim navyprávěl o atentátu na Martina Luthera Kinga.“

„Což znamená, že by se Snake mohl skrývat v Texasu nebo v Louisianě.“

„Je to možné. Ale moc tomu nevěřím.“

„Proč ne?“

Kaiser znovu zaváhá a pak pokračuje. „Protože anonymní autor písíci pod jménem Blair F. Edelman strávil uplynulé dva týdny v Andoře.“

Andorra je malá republika nacházející se na hornaté hranici mezi Francií a Španělskem. Známy daňový ráj, jenž se Spojenými státy nemá uzavřenou dohodu o vydávání zločinců. Knoxovi – Forrest, Snake i Billy – vždycky plánovali tam uprchnout v případě, že by se jejich drogové operace ocitly pod palbou, a federálové mají záznam, který potvrzuje, že Snake a Billy tam pod svými vlastními jmény dorazili autem. Krátce nato ovšem Snake zmizel.

„Slyšel jste už o Edelmanovi?“ ptá se mě Kaiser, zatímco spolu kráčíme zpět před čerpací stanicí.

„Je autorem biografíí několika významných celebrit, nemám pravdu?“

„Ano, to je on. Domnívám se, že se v Andoře setkal se Snakem. Zaznamenali jsme, že se tam zdržuje, před čtyřmi dny a teď ho sledujeme. Obávám se však, že mu naše přítomnost neunikla. Byl spatřen s Billym Knoxem, ten ovšem tvrdí, že se svým otcem není v kontaktu.“

„Myslíte, že píše o té záležitosti s Kennedym?“

„Nepochybně. Nebýt toho, neměl by Edelman o nějakého Dvojitého orla a knihu o něm v žádném případě zájem. Je zvyklý na miliónové kšefty. A Snake na sebe chce co nejvíc upozornit. Díky tlachání na blogu by to Snake možná dotáhl do *National Tattleru*, což ale ani zdaleka není to, co by ho uspokojilo. Mám za to, že se chce dostat do povědomí široké veřejnosti a vytrískat ze zabití Kennedyho maximum.“

„To zní skoro, jako by žadonil, aby ho chytili.“

„Co jiného by starý zahořklý bastard na útěku dělal s časem, který mu zbývá? Nemá sebemenší šanci na dohodu, jež by ho zachránila před strávením posledních let života za mřížemi. Takhle udělá ze svého bratra Franka mučedníka a svým způsobem zajistí nesmrtelnost i sám sobě. A pokud skončí ve vězení, Árijské bratrstvo ho tam uvítá jako boha.“

Přemýšlím o svých zkušenostech s newyorskými vydavateli. „Někdo to určitě vydá.“

„To si pište. Po dlouhých čtyřiceti letech konečně pravda o Dallasu? Mafián Carlos Marcello využívající bývalé členy Klanu k zabití Kennedyho? Dospívající Lee Harvey Oswald, sexuálně zneužívaný Davidem Ferriem? Tohle bude na špici celé měsíce.“

„Máte dost důkazů na to, abyste tu historku vyvrátili?“

Kaiser si hlasitě povzdechne. „Penne... myslím, že ta zpropadená historka je pravdivá.“

Naskočí mi husí kůže. „Tak proč Snakea nepředběhnete? Proč to nezveřejníte?“

„Zprvė proto, že FBI nemůže učinit takové prohlášení, aniž by měla v ruce nezvratné důkazy. Naproti tomu Snake může vykládat cokoliv, co se mu zamane. Nemusí si dokonce ani dělat starosti s obviněním z křivého nařčení. Má přece už na krku několik vražd. To ale poněkud předbýváme.“ Otře si ruce o bundu. „Dnes večer záleží především na tom, že zapojení VK je pro nás požehnáním. Až do této chvíle byl Snake zcela mimo náš dosah. Teď však můžeme začít vyvíjet nátlak na VK. Předvolat si postupně všechny členy, vyrukovat na ně s dosud nedořešenými zločiny a nemilosrdně na ně zatlačit. Dřív nebo později někdo promluví.“

„Totéž jste říkal i o Dvojitých orlech.“

„Tihle chlápci nejsou Dvojití orli. Na dnešní poměry jsou to tvrdí hoši, Franku Knoxovi se z nich ale nevyrovná ani jeden z padesáti.“

„Doufám, že se tentokrát nemýlíte.“

Kaiser pokyne mému bodyguardovi, aby se k nám připojil. Tim se okamžitě přitočí a vyčkává, co federální agent řekne.

„Obávám se, že ti gauneři z VK budou usilovat o odplatu,“ nadnese Kaiser. „Skutečnost, že jste s Pennem dva z nich zabili, nebude jen tak zapomenuta. Pokusí se vám za to pomstít. Budete muset načas zdvojnásobit ostrahu. Možná vás v tom, co děláte, budu moct podpořit, tak či tak to pro vás však bude znamenat navýšení výdajů za soukromou ochranu.“

„Caitlinin táta nám vypomůže,“ podotknu. „Povězte Timovi, co je podle vás potřeba zařídit. Já se vrátím k Annie a Mie.“

„Ujmu se toho,“ přitaká Tim. „Ty se postarej o děvčata, Penne.“

Zamírím k proskleným dveřím, od nichž mě dělí jen pár kroků, než však definitivně zmizím z doslechu, Kaiser zvolá: „Určitě ten chlápek neřekl před smrtí ještě něco jiného?“

Ohlédnu se na ve tmě ležící tělo. „Určitě, Johne.“

Dlouze se na mě zadívá a pak pronese: „Dobrá. Můžete jít.“

Vejdu do budovy čerpací stanice, kde Annie s Miou sedí u stolu a popíjejí dietní limonádu. Přestože obě utrpěly pořádný šok, Mia jako obvykle skvěle pomáhá Annie ten strach a obavy překonat.

„Jste připravené?“ zeptám se unaveným hlasem.

„Rozhodně,“ opáčí Mia. „Máme nejvyšší čas dopravit tuhle dívku domů.“

O několik hodin později zjišťuju, že navzdory vyčerpání je pro mě takřka nemožné usnout. A když konečně zaberu, zdá se mi o mužích v helmách, kteří mě na černých koních pronásledují hustou mlhou. Když už dál nevydržím neklidně ležet, vstanu a sejdu do kuchyně, kde si přichystám misku cereálií s rozinkami, pustím si televizi a se ztlumeným zvukem sleduju druhou polovinu filmu *Mít a nemít*.

Zatímco se dívám na Humphreyho Bogarta, jak se svým alkoholem opojeným prvním důstojníkem trpí na příšerné rybářské lodi, vytane mi na mysl temná vzpomínka. Týká se Lincolna Turnera, mého napůl černošského nevlastního bratra. Od chvíle, kdy mě konfrontoval ve věznici v Adams County, kde jsem byl zadržován pro podezření z vraždy Forresta Knoxe, jsem Lincolna viděl pouze třikrát. Dvakrát z dálky, aniž by mě on spatřil – nebo jsem aspoň nedokázal říct, zda mě zahlédl, či nikoliv. Nicméně potřetí jsem si během jízdy městem všiml, že mě sleduje ve svém pick-upu. Povzbuzen pistolí pod svým sedadlem a bodyguardem v autě za mnou jsem zavolał Timovi Weathersovi a pověděl mu, co mám v plánu. Pak jsem na Homochitto Street zajel na parkoviště před holičstvím a čekal, jestli se ke mně Lincoln připojí.

Připočil.

Zastavil se svým Chevroletem F-250 vedle mého audi, stáhl okýnko a čekal, až učiním totéž. Byl ve svém pick-upu o dobrých devadesát centimetrů výš než já a jeho oči překypovaly zlostí. Když jsem pravou rukou pevně uchopil pistoli a levou začal spouštět okýnko, běžely mi hlavou šílené scénáře. Z nějakého důvodu jsem myslel na Kaina a Ábela, neměl jsem ovšem tušení, kdo z nás dvou je Kain a kdo Ábel. Možná to záviselo na tom, kdo jako první vystřelí – neboť o tom, že Lincoln rovněž svírá v ruce zbraň, jsem vůbec nepochyboval.

„Chcete mi něco říct?“ nadnesl jsem, přičemž jsem stejně jako pokaždé v jeho přítomnosti hledal v jeho obličejí tvář svého otce – nebo dokonce náznaky své vlastní. Nic takového jsem však neviděl a znovu jsem se podíval nad tím, jak moc je tmavý. Kdybych kolem něj prošel na ulici, nikdy by mě nenapadlo, že v sobě má vysoký podíl bělošské krve. Nicméně moje skepse byla bezpředmětná: test DNA jednoznačně prokázal, že táta je skutečně Lincolnovým biologickým otcem.

„Takže vás pustili z vězení,“ pronesl hlubokým basem Lincoln. „Zabil jste kopím státního policistu a oni vás prostě nechali jít. Promiňte, pane starosto, celé to bylo jen nedorozumění. Musí to být fajn mít takovou moc.“

„Jdu už pozdě na schůzku. Takže máte-li něco na srdci, řekněte to.“

Upřený pohled jeho tmavých očí mě vyváděl z rovnováhy. „V žilách nám koluje stejná krev, Penne Cagei. Povězte mi tedy jedno. Jak je možné, že vy máte všechno a já nic?“

Tvář mého nevlastního bratra byla tvrdá, nicméně jeho zvědavost se zdála být opravdová. Jak jsem mu na jeho otázku měl odpovědět? Shrnout mu pět set let tragické historie? Nebo by to z mé strany byl alibismus a vyhýbání se odpovědi? Spočíval hlavní díl viny na mém otci? Vzpomněl jsem si na zprávu, kterou jsem obdržel od chicagských soukromých detektivů, jež jsem si před třemi týdny najal. Jejich informace byly povrchní a neúplné, avšak to, co odhalovaly, mě přimělo se zamyslet. Lincoln Turner byl takřka v každém ohledu mým pravým opakem. Zatímco mě vychovávali jako syna

a dědice nadmíru respektovaného lékaře a matky, která by mohla pózovat na plakátu z Eisenhowerovy éry, Lincoln vyrůstal ve státě dotovaném příbytkem v chicagské čtvrti South Side s matkou alkoholičkou a surovým otčím, jenž měl kvůli svým podvodům neustále opletačky se zákonem. Statisticky vzato, o mém štěstí a Lincolnově strádání bylo prakticky předem rozhodnuto. Zatímco já jsem bojoval o baseballové mistrovství a navštěvoval výběrové vzdělávací programy, které mě připravovaly na působení ve státní správě, Lincoln se účastnil pouličních bitek a utíkal před chicagskou policií. Když jeho otčím – jehož Lincoln považoval za svého skutečného otce – nebyl zrovna ve vězení, prohrával v hazardu plat své ženy. Fakt, že Lincoln dokončil právnickou školu, aniž by byl sám odsouzen za nějaký těžký zločin, se rovnal zázraku. A zatímco já jsem měnil úspěšnou právnickou kariéru za ještě lukrativnější životní dráhu autora thrillerů z právnického prostředí, Lincoln otročil v malé firmě a pachtil se s podřadnými případy, dokud ho nesebrali za zpronevěru finančních prostředků ze svěřeneckého účtu jednoho z klientů. Podle mého zdroje se z jeho strany jednalo o zoufalý pokus, jak svého „otce“ zachránit před dlouhodobým trestem odnětí svobody, což ovšem advokátní komoře státu Illinois nemohlo zabránit v tom, aby mu pozastavila licenci.

Těžko se divit, že mě ty oči, jež na mě hleděly z okýnka pick-upu, tak rozhořčeně probodávaly. Jaký hrozný vztek ho musí sžírat pokaždé, když pomyslí na ženatého bělošského doktora z Mississippi, který oplodnil jeho matku a uklidil ji do mrazivého chicagského ghetta? Jak asi vnímá mou jemnou bílou kůži a luxusní oblečení? Mé renomé a mou – byť velice skromnou – politickou moc? Mou rozkošnou dceru a její zárnou budoucnost? Zajímalo by mě, co cítil, když se dozvěděl, že Caitlin zavraždili. Alespoň nepatrný náznak soucitu? Nebo si to škodolibě užíval a bral Caitlininu smrt jako požehnaní svého snažení o zničení všeho, co můj otec za ty dlouhé roky, jež následovaly poté, co opustil Violu Turnerovou, vybudoval?

„Máte mámu,“ prohlásil stroze Lincoln. „Moje máma je mrtvá.“

„To je mi líto.“

Opovržlivě ohrnul horní ret. „Lítost jí nepomůže. Lítost nikomu nepomůže.“

„Mrzí vás, že zemřela moje žena? Nebo moje snoubenka?“

„Ty dámy jsem neznal. Z toho, co jsem slyšel, ale vím, že obě byly bohaté. Měly se báječně.“

„Myslíte si, že peníze člověka ochrání před bolestmi života?“

Pohrdavě se uchechtl. „Na to se může zeptat jen někdo, kdo o peníze nemá nouzi.“

„Takže o to vám jde? Chcete z toho vytřískat peníze?“

„Každý chce peníze. Ani všechny peníze světa ale nemůžou utišit mou bolest.“

„Co tedy chcete?“

„Spravedlnost.“

„To je obšrné slovo. Pro každého může znamenat něco jiného.“

Lincoln zavrtěl svou mohutnou hlavou. „Pro mě znamená jen jedno.“

„Co?“

„Odplatu.“

„Chcete, aby náš otec trpěl stejně jako vaše matka.“

Nato se Lincoln usmál a jeho úsměv byl mnohem děsivější než cokoliv z toho, co mi kdy řekl. „Bible praví, že hříchy otce přejdou na potomky – až do sedmého pokolení. Vy a vaše malá dcerka představujete pouhé dvě generace. Nějak se ale začít musí, že?“

Sevřel jsem pevněji pistoli na svém klíně. „Vyhrožujete mé dceři?“

„Člověče, nemusím nikomu vyhrožovat. Všechno zařídí karma. Před tou není úniku.“ Letmo pohlédl na auta projíždějící na silnici za námi a pak na velký Yukon stojící kousek za mnou. „Máte tady s sebou bodyguarda, co? Pořád si ho platíte. Před tím, co přijde, vás nemůže ochránit.“

„Na vašem místě bych se ho nepokoušel testovat.“

Lincoln se hlasitě rozesmál. „Víte, po většinu života ani jeden z nás netušil, že ten druhý existuje. Ale je to tak, jak jsem řekl v tom baru u Anna’s Bottom. Byli jsme propojeni stejně jako dvojčata, která oddělili hned po narození. Pocházíme ze stejných koulí, ovšem vám se dostalo požehnání a mě zatratili. Možná pocházíte z levého varlete a já z pravého. Co myslíte?“

„Tohle nikam nevede.“

„To je omyl, bratře. Hele, potápěl jste se někdy?“

„Jestli jsem se potápěl?“

„Jo. S dýchacím přístrojem.“

„Párkrát.“

„Vy a já... jsme jako dva provazem spojení potápěči, kteří klesají do podvodní jeskyně. Do té takzvané modré díry. Stále níž a níž do temnoty, na místo, z něž se dosud nikdo živý nevrátil, aby o něm mohl vyprávět... kde není žádné světlo ani kyslík... kde není nic kromě kostí těch, kteří se tam vydali dřív.“

„Začínám se v tom ztrácet, Lincoln.“

„Ale kdeže, myslím, že mi moc dobře rozumíte. Víte, co je na dně té díry?“

„Co?“

„Pravda.“

To upoutalo mou pozornost. „A co je pravda?“

„Další obšrné slovo, stejně jako spravedlnost. Možná to nejobšrnější ze všech. Jedna pravda je, že jste strávil život snahou vyrovnat se otci, který všem okolo lhal. A já jsem ten svůj strávil snahou zachránit šmejda, jehož jsem považoval za otce a který mě jako tonoucí stáhl s sebou dolů.“

Nevěděl jsem, co na to říct.

„Tohle ale není ta pravda ležící na dně,“ poznamenal Lincoln. „Tohle jsou pouhé proudy čerící vodu.“

„A co je tedy ta pravda u dna?“

„Ach, ne, bratře. Tu odhalíte až v okamžiku, kdy se na to dno dostanete.“ Zvedl svůj silný ukazováček. „A zatím se k němu ještě ani neblížíme.“

„Něco vám navrhu. Co kdybychom si spolu někde sedli? Jen my dva. Vykašlali se na ty nesmysly a pokusili se nějak rozumně dohodnout? Co vy na to? Podobné situace nás přece provázejí už po staletí a lidé dokázali najít způsob, jak se s nimi vypořádat.“

„Chcete mi říct, že si nemanželští bastardi a právoplatní dědicové sedli a nějak spolu tu zkurvenou situaci vyřešili?“

Zase ty peníze. „Úplně takhle bych to asi neformuloval.“

Jeho pohled ztvrdl tak, že jeho oči připomínaly tmavé drahokamy. „Človče, měl byste se radši probrat. Na tohle je už příliš pozdě.“

„Může být někdy příliš pozdě na to, udělat správnou věc?“

„Zeptejte se mé matky.“

Tím mě umlčel. Zvažoval jsem, že bych odjel, něco mě však nutilo zůstat na parkovišti a snášet dál ten planoucí pohled. Srovnávat vztek Lincolna Turnera s nenávistí dřímající v mužích jako Snake Knox by bylo totéž jako porovnávat letlampu s kapalným dusíkem. Kdyby si Lincoln přál, aby Annie zemřela, podřízl by jí krk na schodech kostela s pocitem, že je tím v očích Božích ospravedlněn. Snake by možná učinil totéž, ovšem naprosto chladnokrevně.

„Co jste pověděl mému otci, když jste ho navštívil ve vězení?“ zeptal jsem se.

„Mému otci, říkáte? Snad našemu otci, ne? Že by něco jako *„Otče náš, jenž jsi ve vězení, prokleta buď jméno tvé...“*“

Ze škodolibého tónu jeho hlasu mi naskočila husí kůže.

„Co byste řekl?“ nadhodil. „Co byste řekl muži, který vás a vaši matku opustil a nechal vás klidně umírat vedle silnice?“

„Lincolne... ještě před pár měsíci vůbec netušil, že existujete.“

Jeho oči zahořely hněvem. „Jste jako slepý krtek, který se provrtává bohatou zeminou. Nemáte ponětí, co je za vámi, nad vámi nebo pod vámi. Budete omezený a šťastný až do chvíle, kdy vám vytrvalý farmář zarazí do hlavy hřeb.“

Při té představě se mi sevřelo srdce. „Kdo je ten vytrvalý farmář? Vy?“

Lincoln se znovu rozesmál a jeho hlasitý smích rázem vyplnil prostor mezi našimi vozidly. „Taťka, bratře. Kdo jiný? Náš velký taťka. My dva tady venku trpíme a nevíme zbla nic. A on si hoví ve federálním country klubu pod ochranou FBI. Můžete mi to nějak vysvětlit? No?“

Ponechal jsem to bez odpovědi. Lincoln postup a jednání Johna Kaisera ani FBI nezajímalo. Nestaral se o Dvojité orly ani o atentát na Kennedyho.

„Ale za tři týdny,“ pokračoval Lincoln, „ho převezou zpátky sem, do věznice v Adams County – do věznice toho buranského šerifa Billyho Byrda. Pak náš papínek konečně zakusí skutečný vězeňský život. Jo. To bude

paráda. Karma je mrcha. Přemýšlejte o tom, můj bratře od jiné matky.“ Zabodl do mě svůj silný ukazováček. „A mějte příjemný den.“

Vystrčil ruku z okýnka, s předstíranou přátelskostí zamával Timu Weathersovi, pak zařadil rychlost a se skřípěním gum se vyřítil z parkoviště.

Nezpomínám si, co Tim řekl, když ke mně přišel, aby mě zkontroloval. A nejsem si jistý, proč se mi teď, když sedím ve své kuchyni nad snědenou miskou cereálií, tahle konfrontace vůbec vybavila. Zřejmě proto, že vím, že slova toho motorkáře z VK bude třeba vyřídit mému otci. A jedinou osobou, která to může udělat, jsem já. Jestli půjdu zítra tátů navštívit – poté, co jsem s ním naposled mluvil ještě před Caitlininou smrtí – vynoří se nejspíš z temných hlubin mé mysli spousta podobných vzpomínek. Předpokládám, že Lincoln Turner se mi zjevil jako první proto, že je živým symbolem tátova hříchu. Jeho hříchu, ano, a možná i jeho zločinu. Byl to právě Lincoln, kdo uvedl do pohybu vyšetřování, jež nakonec vyústilo v to, že Shadrach Johnson obvinil mého otce z vraždy prvního stupně. A teď Lincoln děsí mé město – a mou rodinu – jako nějaký temný, trestající duch.

„Penne? Jsi v pořádku?“

Jakmile zvednu oči, spatřím Miu Burkeovou, jak v jógových kalhotách a tričku do půli stehů tiše vchází do kuchyně.

„Slyšela jsem tady před chvílí někoho chodit,“ poznamená. „Napadlo mě, že to nejspíš bude Tim nebo někdo jiný z ochranky.“

„Ne. Jen jsem nemohl spát.“

Chápavě se na mě zadívá. „Jak bys mohl? Potom, co se večer přihodilo?“

Když neodpovídám, vezme mou misku, dá ji do dřezu a začne ji umývat. V přítmí mi připomíná mou ženu, i když ve skutečnosti není Sarah vůbec podobná. Mia je tmavovlasá, menší a svalnatá, zatímco Sarah byla světlavlasá, pružná a vysoká – přesně taková, jaká bude podle všeho i Annie.

„Koukáš na ten film?“ zajímá se Mia.

„Vlastně ani ne.“

„Z původního Hemingwayova příběhu toho v něm moc nezůstalo. Myslíím ale, že velkou část scénáře napsal Faulkner. Je to taková laciná náhražka *Casablancy*.“

To je celá Mia. Často působí spíš jako třicetiletá než dvacetiletá, a někdy dokonce ještě mnohem starší. Nedovedu si představit, jak bych bez ní tu Anniinu krizi zvládl.

„Asi půjdu nahoru,“ nadnese a opře se zády o dřez. „Chceš, abych ti připravila kávu nebo tak něco? Zanedlouho už bude svítat.“

S vděčností – větší než by si nabídka kávy zasloužila – se na ni usměju. „Ne, díky. Taky půjdu nahoru. Musím si odpočinout. Zítra mám v plánu navštívit tátů.“

Tím ji zaskočím. „Vážně?“

„Jo. Je načase. Nechci s sebou ale brát Annii, takže budu potřebovat tvou pomoc, aby to klaplo.“

„Jasně, žádný problém.“

„Díky, Mio.“

Vejde do chodby a já, poté, co vypnu televizi a světlo, ji následuju. Co nejtíšeji, abychom nevzbudili Anni, spolu vystoupáme po schodech, nahore se na okamžik poněkud rozpačitě zastavíme, pak se na sebe usmějeme a zamíříme do svých pokojů.

Když potom ulehnu do postele, vzpomenu si, jak mi Mia kdysi vyprávěla, že se Humphrey Bogart a Lauren Bacallová při natáčení filmu *Mít a nemít* do sebe zamilovali. Jemu v té době bylo čtyřicet a jí devatenáct. Vzali se a jejich šťastný vztah ukončila o dvanáct let později až rakovina, jíž bohužel podlehl. Dnes v noci se o tom Mia nezmínila, a přesto se mi to vybavilo. Je to zvláštní život, který tady teď Mia, Annie a já vedeme. A musím připustit, že svým způsobem si tuhle naši ulitu – navzdory pohromám, jež nás do ní dostaly – vlastně užívám. Jedno je však jisté: nemůže to trvat věčně. A něco mi napovídá, že má zítřejší návštěva u otce může zahájit další dějství naší rodinné tragédie.

Pokud se o to teda už nepostaraly kulky, které jsem dnes večer vypálil.

4. KAPITOLA

Přestože po setkání s otcem momentálně nijak zvlášť netoužím, je mi jasné, že nemám moc na vybranou. V louisianském Pollocku se nacházejí dvě federální nápravná zařízení. Jedno se střední ostrahou, v němž jsou drženi násilní zločinci. A pak ještě další, s minimální ostrahou, určené pro pachatele nenásilných trestných činů – a v něm na základě rozhodnutí Johna Kaisera setrvává v ochranné vazbě můj otec.

Abych mohl tátovi vyřídit vzkaz od Snakea Knoxe, musel jsem znovu absolvovat cestu po venkovských silnicích, po nichž jsme s Timem Weathersem jeli předešlé noci, kdy nás pronásledovali ti dva motorkáři z VK, které jsme nakonec zabili. Tim trval na tom, že tentokrát pojedou ve voze se mnou a v závěsu za námi bude ještě jedno auto s dalšími dvěma bodyguardy. Říkal, že nemá chuť ocitnout se na vesnické silnici v sevření stovky harleyů a muset té přesile bez pomoci čelit. Chlápci v autě za námi proto byli vybaveni jakousi těžkou výzbrojí, s níž by motocyklový gang v žádném případě nepočítal.

Na detaily jsem se neptal.

Po zdánlivě nekonečné jízdě Tim za volantem mohutného Yukonu odbočí ke vchodu do věznice, projedeme bránou a já se rozpomenu, že Pollock je vlastně celkem pohodové místo – na to, že se jedná o věznici. Ani vzdáleně nepřipomíná státní nápravná zařízení – například Parchman – která pro návštěvníka představují vsutku otřesný zážitek a pro vězně mohou být doslova peklem na zemi. Federální nápravné zařízení Pollock vypadá spíš jako laciný, avšak čistý motel, pouze opatřený mřížemi, ostnatými dráty a pletivem na každém otvoru, jímž by dokázala projít lidská ruka.

Procedura u vstupu mi dává vzpomenout na roky, kdy jsem působil jako žalobce, a rovněž mě nutí přemýšlet nad tím, jak se asi musí cítit Annie, která obdobnou procedurou prochází týden co týden. Na základě toho, co jsem zažil a viděl, však můžu říct, že děti návštěvy vězení zvládají velice dobře; to dospělí jsou z nich obvykle skleslí a plní obav.

Zanedlouho už sedím o samotě v místnosti velikosti poněkud velkorysejší kancelářské kóje. Navzdory skutečnosti, že táta je zde údajně držen v ochranné vazbě, mám za sebou dvě důkladné prohlídky. Věznice zkrátka mají své

postupy a běda dozorcí, který by si je dovolil porušit – přinejmenším veřejně. Annie a máma tuhle sterilní místnost určitě velmi dobře znají.

Přestože jsem v minulosti zavítal do spousty věznic a navštívil tam celou řadu svědků, vidět na tomhle místě vlastního otce nebude vůbec snadné. Jakmile zaslechnu, že se otevřely dveře, otočím se. Přitom se okamžitě ozve můj po včerejší noci bolestivě ztuhlý krk i záda.

Ve dveřích se ovšem neobjeví můj táta.

Nejdřív zaslechnu elektrické bzučení a pak dveřním otvorem prosvíští invalidní vozík ovládaný mužem, jenž v době, kdy ještě měl nohy, měřil přes sto devadesát centimetrů. Teď mu klín a rovněž prostor, kde by – pokud by ho o ně nepřipravila cukrovka – spočívaly jeho nohy, zahaluje háčkovaná příkrývka.

Quentina Averyho, který tráví čas střídavě ve Washingtonu a ve svém honosném domě v Jefferson County ve státě Mississippi, což je dobrých sto šedesát kilometrů odsud, jsem tady nečekal. Něco ho sem dnes ale zřejmě přitáhlo. A troufám si tvrdit, že tím něčím jsem byl já.

Zkušeně svůj invalidní vozík navede do těsné blízkosti mé židle a laskavě se na mě usměje. Bílé kudrnaté vlasy a kůže dostatečně světlá na to, aby na ní byly vidět pihy, dodávají jeho tváři přátelské vzezření a jeho zelenkavým očím jako obvykle nechybí jiskra. Už jsem ale z těch očí viděl i šlehat plameny a zažil jsem rovněž okamžiky, kdy z nich čísel mrazivý chlad. Quentinův hlas obyčejně nepostrádá měkký jižanský přízvuk, když se však tehle muž coby obhájce historicky významných kauz ocitl před Nejvyšším soudem, dokázal náhle zahřímat basem strhujícím tak, že doslova nadzvedl soudce ze židlí. Nicméně dnes je to můj hodný strýček Quentin připravený poskytnout moudrou radu těm, kteří jsou dost chytrí na to, aby ji přijali. Nebo se ve mně aspoň snaží vzbudit takový dojem.

„Doneslo se mi, žeš měl včera v noci nějaké trable,“ nadhodí rozverně.

„Trošičku.“

„Letos se z tebe stává skutečný kovboj.“

„Kvůli tobě jsem sem nepřišel, Quentine. Kde je táta?“

„Uklidni se. Za chvíli ho uvidíš. Napadlo mě, že bychom nejdřív měli dát řeč my dva. Co tě po vši té odměřenosti a odmítání přimělo sem dorazit?“

„Ten chlápek, kterého jsem včera v noci zastřelil, mi předal vzkaz. Vzkaz pro tátu. A pro tebe.“

V Quentinových zelených očích se zračí překvapení. „Vzkaz? Od koho?“

„Od Snakea Knoxe. A podotýkám, že před FBI jsem se o něm nezmínil.“

Olízne si rty a polkne, jako by přemítal nad tím, co jsem mu právě sdělil. „O co v tom vzkazu jde?“

„Mám-li ho citovat slovo od slova, řekl: Negerskej advokát vašeho tatíčka se chystá hodit vraždu té stařeny na Snakea.“

„Vskutku barvitě. Připomíná mi to mé mládí.“

„A pak mi předal Snakeův vzkaz: Ženy a děti nejsou nedotknutelné.“

Quentin ta slova zvažuje.

„Co to znamená, Quentine?“

„Jedná se o zjevnou výhrůžku. Namířenou proti Peggy a Annie, předpokládám.“

„To je všechno? Nic víc?“

Tváří se nečitelně. „Jako co třeba?“

„Nevím. Byla to prakticky poslední věc, kterou ten chlápek tady na Zemi řekl. A měl jsem pocit, jako by šlo o víc než pouhou výhrůžku. Chtěl mít jistotu, že jsem zachytil každyčké slovo.“

Quentin se natáhne a stiskne mi ruku. „Celé to proběhlo v zápalu boje, chlapče. Právě jsi střelil člověka. Tvoje neurony pracovaly tisíckrát rychleji než obvykle. Nepřikládej tomu zbytečně velký význam.“

Chvilí o tom přemýšlím. „Je to, co řekl, pravda? Chceš z Violiny smrti obvinít Snakea Knoxe?“

Quentin sklopí oči a povzdechne si. „Penne... dostal jsem jasné instrukce, že o strategii, kterou v téhle kauze hodlám použít, s tebou nemám mluvit.“

„Od táty.“

Přikývne.

„Dobrý Bože. Máš důkaz, že za smrtí Violy stojí Snake?“

Když ke mně znovu vzhledne, v jeho tváři se zračí soucit a lítost. „*O případu zkrátka nemůžu mluvit.*“

„Kdybys měl takový důkaz, tak bys ho přece předal policii nebo FBI, ne?“

„Nemůžu to s tebou probírat, Penne. Můžu ti však říct jedno: Je zcela vyloučené, aby Snake nebo kdokoliv jiný měl představu o mé strategii. Nemám ji totiž zatím ani já sám.“

Tím mě na okamžik umlčí. „Proč se teda Snake obává, že se mu pokusíš vraždu Violy přišít? Takové obavy můžou znamenat pouze dvě věci: buď že ji zabil, nebo že se v den vraždy nacházel na místě činu a bojí se, že jsi schopen to prokázat.“

Quentin vyšpulí spodní ret. „Dobrý podnět k zamyšlení.“

„Fajn, Quentine. Fajn. Chápu tvůj postoj. Jedno si ale nemůžu odpustit. Zvážil jsem všechny známé důkazy a prošel si v duchu všechny myslitelné scénáře toho, co se té noci, kdy Viola zemřela, mohlo v jejím pokoji odehrát. Přirozené úmrtí, sebevražda, eutanazie a vražda. A jednu věc vím zcela jistě: dokud v soudní síni porotě nepřehrají tu zcizenou kazetu z videokamery Henryho Sextona zachycující skutečnou vraždu, nikdo nebude moci s jistotou říct, jak Viola zemřela. Máme tady tedy důvodné pochybnosti. Předložíš-li dostatečně přesvědčivou historku, neměla by porota mít problém hlasovat pro zproštění viny.“

Quentin si to užívá jako profesor práv, který pozoruje studenta zápolícího se zapeklitým případem. „A jakou historku bys navrhoval, advokáte?“

„To je prosté. Viola si chtěla vpíchnout smrtící dávku morfinu, avšak kvůli jejímu bídnému zdravotnímu stavu se jí to úplně nepodařilo. To vysvětluje

tu zpackanou injekci. Možná tam táta byl, když to udělala, možná ne. Podstatné je, že u ní byl ve chvíli, kdy ji postihl infarkt. Táta přirozeně použil adrenalin, aby se jí pokusil oživit, a ve snaze udělat vše proto, aby ji zachránil, ji nechtěně předávkoval. Mohlo jít o přehnanou horlivost, nebo prostě popadl špatnou injekční stříkačku. Tak či tak, podáš-li tuhle historku správně, žádná porota v Natchezu ho nemůže shledat vinným z vraždy.“

Quentin spojí prsty do stříšky. „Možná máš pravdu. Je tu ovšem jeden problém. Pokud se věci skutečně udály tak, jak popisuješ, proč to, kruci, Tom neřekl hned po její smrti? Proč nepodepsal Violin úmrtní list a nezavolal záchranku nebo koronera? Proč odmítal mluvit? A co hůř... proč porušil podmínky kauce?“

„Nenapadá mě žádná pohotová odpověď. „Můžeš mi to povědět?“

„Obávám se, že ne, brachu.“

„Víš to?“

„Nevím.“

„Proboha, Quentine. O co se to snaží? Má to snad být nějaká forma sebeobětování?“

„Naposledy, Penne... nemůžu to s tebou probírat.“

„Co změna projednávacího soudu? O tom mě zajisté můžeš informovat. Podal jsi návrh?“

Quentin zavrtí hlavou.

„Proč ne, sakra?“

„Protože mi soudce Elder naprosto jasně řekl, že ho zamítne.“

„Aniž by ho vůbec zvažoval?“

Zlehka přikývne. „Joe dělá nečekané potíže. Jako když podpořil Billyho Byrda a neumožnil Tomovi zúčastnit se Caitlinina pohřbu. Kdybych ho opravdu dobře neznal, začínal bych se obávat, že je předpojatý.“

„Takže Eldera znáš?“

Quentin se uchechtne. „Je to přece černošský soudce z Mississippi, ne? Během svých studií na právnické fakultě pro mě jedno léto pracoval.“

„No, určitě je z lepšího těsta než Shad nebo Billy Byrd.“

Quentin mlaskne jazykem. „Joe je dobrý chlap. Jakmile zahájí přípravné kroky, získáme lepší představu, jak se k celé věci staví.“

„Ty si ale s návrhem na předání případu jinému soudu nemůžeš dovolit otálet. Měl bys ho přinejmenším podat a nechat Eldera, aby ho zamítl.“

„To je mi jasné. Problémem je můj klient. Tom se totiž domnívá, že by tenhle případ měl být projednáván v Natchezu. Obyvatelé Natchezu byli touhle kauzou zasaženi nejvíce a Tom chce svůj osud vložit do jejich rukou.“

Další sebevražedná myšlenka. „Proč jsi teda s Elderem o předání toho případu jinam vůbec mluvil?“

Upřeně na mě pohlédne. „Protože mám strach o Tomovo bezpečí, jakmile ho přesunou do věznice v Adams County.“

„Krucí. Tohle by samo o sobě mělo být důvodem pro předání případu jinému soudu.“

„Joe Elder mi slíbil, že Tom ve vazbě u Billyho Byrda rozhodně nebude nijak ohrožen.“

„To přece nemůže zaručit!“

Quentin pokrčí rameny, dotkne se ovládací páky a otočí svůj vozík o devadesát stupňů doleva. „Poslouchej,“ nadnese, zatímco já z boku sleduji jeho tvář, „za okamžik těmito dveřmi přivedou tvého otce. Máš bohaté zkušenosti s trestními soudy. Viděl jsi spoustu mužů a žen ve vězení. Ale vidět ve vězení vlastního otce je něco úplně jiného.“

„To chápu.“

„Ne, nechápeš. Bude to totéž, jako bys ležel Tomovi na stole a on tě musel operovat. Mohl by si myslet, že to zvládne, ale ujišťuju tě, že jakmile by zajel skalpelem do tvého těla, zaručeně by se mu roztřásl ruce. Podobná situace člověka nesmírně zasáhne, pokud na ni není připravený. A já chci, abys ve chvíli, kdy Tom vejde, připravený byl.“

„Zvládnou to, Quentine.“

Oči starého muže změknou, pohled, jenž se v nich zračí, mi však žádnou útěchu nepřináší. „Nemám strach o tebe. Nechci, aby Tom nabyl dojmu, že se z téhle situace hroustíš. Protože zatímco je tady zavřený, vidí v tobě hlavu své rodiny. A má-li to tady přestat až do soudu, potřebuje vědět, že je dokáže všechny udržet pohromadě. A zajistit jim bezpečí.“

„To přece ví.“

„Utvrď ho v tom.“

Quentinův hlas zní tak vážně, že se přistihnu, jak mu upřeně civím do očí a snažím se v nich najít cestičku k jeho myšlenkám. Můj pohled je zřejmě natolik nesnesitelný, že právník raději sklopí zrak k příkrývce, již má přehozenou přes kolena.

„Kdysi jsem musel svého tátu navštívit ve vězení,“ hlesne tiše. „Byl pach-týř, vzpomínáš?“

Tenhle příběh je už dlouhou dobu osvědčenou součástí Quentinova repertoáru v soudní síni a já si nejsem jistý, zda mám trpělivost ho dnes poslouchat. „Znám tu historku, Quentine.“

„Ne tak docela. Majitel půdy tátu obvinil, že mu něco ukradl, a šerif ho na měsíc strčil za mříže. O chlebu a vodě, jak praví staré rčení. Nechyběl ani řemen.“ Quentin svými dlouhými prsty poklepává na pravou područku invalidního vozíku. „Pohled na tátu zavřeného v té věznicí mnou nesmírně otrásl, Penne. Nikdy jsem se necítil tak bezmocný jako tehdy. Nejspíš právě proto jsem dneska právníkem.“

„Quentine–“

Natáhne se a popadne mě za rukáv bundy. „Vím, že jsem tuhle historku nejednou vyprávěl před porotou – rád jsem ji využíval, když bylo zapotřebí – něco jsem ale pokaždé zamlčel.“

Cosí v jeho hlase upoutá mou pozornost. „Co to bylo?“

„Táta neskončil ve vězení jen jednou, Penne. A většinou, když ho sebrali... byl vinen.“

„Cože?“

Váhavě pokývá hlavou. „Okrádal svého šéfa. Šlo o drobné krádeže, víš? Tu koňská ohlávka, tam nějaký ten vepřík. Pachtýřství představovalo v té době prakticky totéž co otroctví. Domnívám se, že to byl tátův způsob boje proti systému – prohnílému, dehumanizujícímu systému. Obvykle si v chládku poseděl jen pár týdnů. Jednou tam však zůstal celých devadesát dní. V tom roce jsme přišli téměř o všechno. Po pravdě řečeno, skoro jsme umírali hladem. Já a můj bratr jsme měli velké problémy se sklizní. Byli jsme nuceni jíst zvířata a obilí určené k setbě. Člověk by si myslel, že mu sousedé pomůžou, ale ti měli sami málo a nikdo nechtěl riskovat tím, že bude pomáhat někomu, kdo si zneprátelil šéfa.“

Hořce se uchechtne. „Táta měl dost vyhraněné chování. Máma vždycky trnula strachy, že bude odmítat bachařům a ti ho zastřelí. ‚Zastřelen při pokusu o útěk.‘ Víš, jak to tehdy chodilo.“

Přikývnu. „Řešení à la Ray Presley.“

„Přesně tak. V té době mi bylo dvanáct. Byl jsem tak naštvaný, že bych nejradši někoho zabil, a zároveň tak vyděšený, že jsem se chtěl schovat mámě pod sukni. Mé pocity však byly zcela irelevantní. Nemohl jsem nic změnit.“

V Quentinově hlase je cosí, co mě mate. „Proč mi to říkáš? Chceš mi tím naznačit, že je táta vinen?“

„Ne, sakra.“ Zadíává se na mě způsobem, jako by on sám byl netrpělivý otec. „Chci tím říct, žeš až dosud dělal vše proto, aby sis od táty udržel odstup, a já vím proč. Způsobil ti bolest. Velkou bolest. Jakmile ho ale spatříš tady, něco se v tobě zlomí. Znovu se proměníš v Penna Cage, zarytého bojovníka za spravedlnost. Nicméně chlapče... nemůžeš udělat nic, čím bys svého otce zachránil. To je pro tentokrát moje práce. Tvým úkolem je dodat mu sílu, aby dokázal přečkat ten měsíc, který zbývá do soudu. Můžeš to udělat?“

Znepokojení v Quentinově tváři mě nutí se nad jeho otázkou řádně zamyslet. „Abych řekl pravdu, nevím, jak budu reagovat, dokud neprojde těmito dvěma.“

Quentin chvíli mlčí a pak poznamená: „Nech minulost spát. Pokud tátovi stále dáváš vinu za Caitlininu smrt, pak věř, že je to nic v porovnání s tím, jakou vinu cítí sám Tom. Když se dozvěděl, že ta dívka zemřela, málem ho to zabilo.“

Složím ruce na poškrábaný stůl. „Hm, dobře. To je mezi jím a mnou.“

Quentin se natáhne a znovu mě chytí za rukáv. „Nezapomeň ale na jedno. Všichni jsme smrtelní. Všichni hřešíme. A nikdo z nás není bez viny. Což je důvod, proč bych nikdy nemohl být prokurátorem.“

„Na rozdíl ode mě, myslíš.“

„Chci jen říct, abys ho nesoudil ukvapeně. Nebo příliš tvrdě.“

Pustí můj rukáv. „Mimochodem, chci, abys věděl, že to já jsem vyzradil výsledky Tomova testu DNA, který prokázal, že je otcem Lincolna Turnera.“

Má tvář rázem doslova ztuhne.

„Chápeš, proč jsem to udělal, že ano?“ zajímá se.

Reaguji bez přemýšlení stejně, jako by reagoval každý student právnické fakulty. „Nechtěls, aby Shad s tímhle velkým odhalením vyrukoval před porotou. Má co do činění s možným motivem. Kdyby to Shad vytáhl až během procesu, zapůsobilo by to jako skutečná bomba. Chtěls, aby ten šok během měsíců, jež zbývají do soudu, pozvolna vypřchal.“

Quentin vděčně přikývne, jako bych mu právě dal rozhrěšení. „Vím, že pro tebe ta publicita musela být strašná.“

„Doufám, žeš předem upozornil alespoň mámu.“

„Tom s Peggy mluvil, než jsem to vypustil.“

„No, aspoň že tak.“ Znenadání se mě zmocní neskutečný vztek. „Vážně před námi hodláte vy dva všechno tajit až do soudu? Jako nějací spiklenci?“

Quentin pokrčí rameny. „Tom je můj klient. Musím se řídit jeho pokyny. Pokud se ti ho podaří přimět ke změně názoru, s radostí tě uvítám v našem týmu.“

„Na to kašlu. Dny, kdy jsem se ho snažil přesvědčit, aby udělal správnou věc, jsou už za mnou. Teď jsem tady proto, že Annie hrozí nebezpečí – to je celé.“

Quentin mě chvíli s hlubokým smutkem v očích pozoruje a pak hlesne: „Mám tě moc rád, Penne. Na to nikdy nezapomínej.“

Dotkne se ovladače na područce, s tichým vrčením se přesune ke dveřím a dvakrát na ně zaklepe. Pracovník nápravného zařízení dveře otevře a přidrží je, aby Quentin mohl vyjet.

Quentin zmizí, avšak strážník přidržuje dveře dál. Tentokrát vysokému, pohublému muži s bílými vlasy a bradkou, jenž se nejistým krokem šourá do místnosti a mžourá na mě svýma vpadlýma očima.

Je to můj otec.

5. KAPITOLA

„Zhubl jsi,“ podotkne táta, zatímco se belhá ke stolu, u nějž sedím. „Docela dost.“

„Asi deset kilo,“ odvětvím rozpačitě. „Nemám vůbec chuť k jídlu.“

„Ani já ne.“

Přibližuje se ke mně příšerně pomalu. Artritida nohou se mu podle všeho zhoršuje. Navzdory skutečnosti, že v několika posledních letech kvůli nejruznějším zdravotním komplikacím rychle zestárl, z mého otce vždy sálala vitalita, kterou jeho pacienti cítili a jež je uklidňovala. Teď však působí ochable, popelavě a vyschle – jako mnich, který právě opustil osamocenu kobku a není zvyklý na lidskou společnost.

„Jewel Washingtonová mi takřka každý druhý den nosí jídlo v kastrůlku,“ poznamenám. „Melba taky. Žije z něj Annie, Mia i členové ochranky.“

„Aspoň že to jídlo nepřijde nazmar. Jewel a Melba jsou hodné ženy.“

Pokřivenou pravou rukou uchopí opěradlo volné židle a začne pomalu usadat. Když mu zbývá už asi jen pětadvacet centimetrů, kolena mu vypoví službu a on s hlasitým zabručáním dopadne na sedák.

„Od chvíle, kdy jsme se viděli naposled, se toho hodně událo,“ nadnese.

„Všechno zrovna probírat nemusíme.“

Vyhledá mě pohledem a upřeně se na mě zadívá. „Možná ne. Nicméně chci, abys něco věděl o Caitlin.“

Zvednu ruku, čímž mu chci naznačit, aby přestal. Probírat s otcem Caitlininu smrt je nad moje síly.

„Synu,“ pokračuje, „chci, abys věděl, že jsem pro její záchranu udělal vše, co se dalo. Neměl jsem žádné nástroje, měl jsem svázané ruce... přesto jsme to spolu skoro dokázali. Caitlin zvládla věci, kterých by nebyli schopní ani někteří vojáci–“

„To všechno vím,“ přeruším ho nakřáplým hlasem. „Koukni... nepochybuj o tom, žeš udělal všechno, co se dalo. Ale o to nejde, chápeš? *Caitlin tam v první řadě vůbec neměla být.* Šlo o rozhodnutí, která jsi učinil předtím. Tvé mlčení ohledně Violiny smrti, porušení podmínek kauce – to Caitlin zabilo. Ne to, že se ti nepodařilo odsát krev z toho zatraceného perikardu.“

Táta ze mě nespouští oči a jeho ústa i brada se třesou. „Ano,“ hlesne

nakonec. „Máš pravdu. Ale nehleď na to, co si o mně myslíš, si musíme promluvit. Kvůli rodině.“

„Jsem přece tady, ne?“

„Ano. A jsem za to rád. I když zároveň překvapený.“

„Snake Knox ti po mně posílá vzkaz.“

„John Kaiser něco naznačoval. Nicméně říkal, že jsi ten vzkaz nedostal.“

„Ó já.“ Nenápadně na tátu mrknu. „To musel zapomenout.“

Táta pomalu zamrká a pokyne mi, abych se k němu přiblížil. Nakloním se dopředu a šeptem mu povyprávím vše, co jsem už pověděl Quentinovi.

Táta se tváří zmateně. „Ženy a děti?“ opakuje. „Nejsou nedotknutelné?“

„Tak to ten motorkář řekl. A nesmírně se snažil, abych zachytil každíčké slovo. Napadlo mě, že v tom vzkazu možná uvidíš víc než pouhé varování.“

„Ne. Právě tak mi to připadá. Jako výhrůžka.“

„Jo. Až na to, že Dvojití orli se nikdy nezdráhali ubližovat ženám. Znásilňování a bití žen bylo jejich běžnou taktikou.“

„Černošských žen,“ opáčí táta. „To je možná ten rozdíl. Mluví o našich ženách, o běloškách.“

Několik sekund na něj mlčky hledím. „Možná.“

„O čem jste se bavili s Quentinem?“ nadhodí.

Ta náhlá změna tématu mě dopálí. „O jeho zatracené procesní strategii rozhodně ne. Tím si můžeš být jistý.“

Pohrdavě si odfrkne. „Se soudem si nedělej starosti. Ten není důležitý.“

Tohle prohlášení je natolik absurdní, že mi chvíli trvá, než se zmůžu na odpověď. „Pokud tě odsoudí, zemřeš ve věznici Parchman. To ti připadá bezvýznamné a nedůležité?“

Táta sebou trhne a pak si začne škrábat šupinkatou kůži na paži postižené lupenkou.

„Penne, kdyby obvinění proti mně byla dnes stažena... co by to vyřešilo?“

„Byl bys volný.“

„To je pravda. Dokud ale bude Snake Knox naživu a na svobodě, bude nám hrozit nebezpečí. Každému z nás.“

„Proč, tati? Protože jste s Violou zabili jeho bratra?“

Vůbec poprvé vypadá překvapeně.

„Ano, vím to. Caitlin mě na to upozornila v té nahrávce na telefonu, kterou udělala pod Stromem kostlivců.“

Povzdechne si a zavrtí hlavou. „Snake o Frankovi neví. Ne, nemůže o něm vědět.“

„Seš si jistý?“

„Ano. Protože kdyby to věděl, nenechal by mě pod Stromem kostlivců jen tak umřít. Pojistil by si to kulkou. Nebo ještě hůř. Jeho specialitou je mučení, vzpomínáš?“

Při tátově zmínce o Stromu kostlivců se mi chtě nechtě vybaví Caitlinina poslední hodina na zemi. „Tak proč Snake chce, abys zemřel?“

„To netuším. Z nějakého důvodu se mě bojí.“ Zabodne do mě svůj pokroucený prst. „Na tebe má ale taky spadeno. Na to nezapomínej. Zabils Forresta Knoxe. A Snake to ví. Což znamená, že každý, kdo je ti drahý, se může stát Snakeovým cílem. Annie, Peggy, Jenny... dokonce i Mia Burkeová.“

„Ženy a děti nejsou nedotknutelné,“ zašeptám.

„Přesně tak. Bože, kéž by tady byl Daniel Kelly. Víš, jak by Snakea nazval?“

„Problémem, který vyřeší jediná kulka.“

„Jo, sakra. Kelly se pořád pohřešuje v Afghánistánu?“

„Pravděpodobně je po smrti.“

„To je tragédie... z mnoha důvodů.“

Vtom mi zničehonic hlavou proletí další myšlenka. „Když jsme se už dostali k tomuto extrémnímu řešení... co Walt Garrity?“

Tváří se zádumčivě. „Ráno toho dne, kdy se konal Caitlinin pohřeb, jsem Waltovi naznačil, že nastal čas Snakea zabít. Domníval jsem se, že je to naše jediná možnost. Walt v zásadě souhlasil, ale říkal, že kvůli tomu nemůže riskovat zbytek svého života. Což jsem naprosto chápal. Miluje svou mexickou ženu a je s ní teprve krátce.“

Tátovy oči se trošičku rozjasní. „Byl to vlastně i jeden z důvodů, proč jsem se vzdal. Ve skrytu duše jsem doufal, že když se ukáží na Henryho pohřbu, Snake by mohl vystrčit hlavu a vystřelit na mě... a Kaiser se svým týmem by ho přitom mohli dostat. Na to je ale Snake až příliš chytrý.“

„Není to žádný hlupák. Zavraždil jednoho starého Dvojitého orla a do jeho domu nastrčil hromadu důkazů, které ho spojují se zřícením toho federálního letounu.“

„Já vím. Silase Grooma. Byl jedním z mých prvních pacientů v Natchezu.“

„Snake touhle ranou zabil tak deset much najednou. Všichni zbývající Orli jsou teď k smrti vyděšení, aby stejný osud nepotkal i je.“

Táta si mlčky kouše spodní ret, jako by se snažil vyřešit nějaký problém. „Uvažoval jsem o všem, co jsem se o těch bastardech kdy dozvěděl,“ prone-se. „Vrátil jsem se v myšlenkách do doby, kdy jsem pracoval jako firemní lékař pro společnost Triton Battery. Částečně kvůli Kaiserovi, ale rovněž kvůli sobě. A vybavil se mi jeden případ, na který jsem už zapomněl. Šlo o mladou ženu z Athens Pointu. V polovině šedesátých let ji v bažině Lusahatcha znásilnila skupina bělochů. Před očima jí zabili manžela. Lynčovali ho. Byl to otřesný případ, ale nikdo mu nevěnoval náležitou pozornost. Ta mladá žena se nikdy úplně nezotavila. Její tchýně ji přivedla ke mně, abych jí pomohl, její deprese však byly nad mé síly. Nakonec opustila město a spáchala sebevraždu. Vždycky jsem měl pocit, že to měli na svědomí Dvojíti orli. V Lusahatcha County jich už tehdy bylo plno.“

„Zatraceně. Kdy přesně se to stalo?“

„Hm, v pětadesátém... nebo šestašedesátém. Ale nepamatuju si ani jméno té tchýně. Ty ženy o tom nechtěly mluvit, chtěly si to nechat pro sebe. Bály se odplaty. Zcela oprávněně. Všechny muže zákona tam tehdy měl pod

palcem Klan. A domnívám se, že dokonce i teď to tamní šerif táhne s Knoxovými. Nebo aspoň táhl.“

„Billy Ray Ellis,“ zabručím souhlasně. „Tak o čem přemýšlíš? Chceš, abych Snakea Knoxe zabil já?“

Unaveně se na mě usměje. „Ne, sakra. O něco takového bych tě nežádal. Byl bych rád, kdybys znovu prošel stopy Henryho Sextona. Sejdí se s bývalými Dvojitými orly – a nejen s nimi. Navštiv jejich manželky, exmanželky, děti. Promluv si s nimi... opravdu promluv. Pokud to uděláš, věřím, že nakonec někoho z nich přesvědčíš, aby proti Snakeovi vypovídal.“

Vskutku šokující představa. „Aby vypovídal v rámci veřejného líčení? Děláš si legraci? FBI na tom pracuje už celou věčnost.“

„Ty nejsi FBI. Jsi můj syn.“

„Myslíš si, že mi to dává nějakou nadpřirozenou moc? Tohle nejsou vděční černošští pacienti, tati. Tohle jsou naštvaní, vzpurní bílí burani.“

Tátovy oči září jistotou a vzrušením. „Jsem přesvědčený, že to dokážeš. Umíš jednat s lidmi.“

„Krucí, dokonce ani tys to nedokázal! Vystoupils na pohřbu Henryho Sextona a požádal členy komunity, aby prolomili mlčení a řekli, co vědí o Dvojitých orlech. Ale nikdo se nepřihlásil. Nebo snad ano?“

„Mají strach, Penne. A naprosto oprávněně. Bojí se o své ženy, děti i sami o sebe. Nicméně můžou změnit názor. Většinu z těch lidí jsem někdy ošetřoval. Jsou to lidské bytosti. Mají svědomí. A jsou zranitelní, stejně jako my.“

Kdesi hluboko uvnitř mnou jeho žádost doslova otřásla. „Proč chceš, abych to udělal? Doopravdy. Vždyť je to šílené... a zcela zbytečné.“

„To si nemyslím. Bude to ovšem nebezpečné, to ano. Slyšel jsem, že nevycházíš ven bez neprůstřelné vesty. To je dobře. Raději si ale na všechny pochůzky s sebou ber i bodyguarda. A ani na okamžik nepřestávej být ostrážitý.“

Nemůžu uvěřit, že předpokládá, že mu na ten plán kývnu. „Tati... neudělám to. Nedals mi absolutně nic, s čím bych mohl pracovat.“

S dlouhým povzdechem sklopí zrak k podlaze. Pak vzhledne a takřka neslyšně zašeptá: „Něco ti povím. Tu noc, kdy Viola zemřela, stál na její cestě mezi stromy pick-up. Na zadním skle měl nálepku Darlingtonské akademie.“

To mě zarazí. Darlingtonská akademie byla jednou z „křesťanských škol“ založených jako odpověď na integraci ve školním roce 1969/1970. Finančně Darlington podporovali buď členové Rady bílých občanů nebo Kukluxklanu. Možná obojí.

„Čí to byl pick-up?“ zajímám se.

„Walt trochu zapátral a z toho, co se mu podařilo zjistit, usuzujeme, že nejspíš bývalého Dvojitého orla jménem Will Devine.“

„Na toho si vzpomínám. Byl ve věznici v den, kdy zabili Sonnyho Thornfielda.“

„Přesně tak.“

„Kaiser mi říkal, že Will Devine po Sonnyho vraždě přislíbil, že bude spolupracovat, nicméně poté, co se zřítilo to letadlo FBI, z toho zase vycouval.“

„To ale dokazuje, že je rozpolcený! Právě s Devinem bys měl začít.“

„Proč se v tom Walt vůbec hrabal? Ví o tom pick-upu se znakem Darlingtonské akademie Kaiser?“

Táta zakrouťí hlavou.

„Proč ne, sakra?“

Znovu si povzdechne. „To ti nemůžu říct, synku.“

„Do hajzlu, tati...“

„Ztrácíme čas, Penne.“

Projede mnou vlna vzteku. „Proč mi to vůbec vykládáš? Co si, sakra, myslíš, že můžu dělat?“

„Zatlačit na Devina. Zmáčkní ho a uvidíš, jestli se ti nepodaří ho zlomit. Walt to zkoušel, ale Will s ním nechtěl mluvit. Zabouchl mu dveře před nosem.“

„To mě nepřekvapuje.“

Tátovy vpadlé oči, vzdálené jen kousek od mých, mě úpěnlivě prosí o pomoc. „Nežádám tě o to kvůli sobě, Penne. Dělán to kvůli rodině.“

„To nepochybně. Stejně jako všechno ostatní, cos doposud udělal, že ano?“

„Ne. Ne všechno. Většina z toho, co se událo, je důsledkem sobeckého jednání, kterého jsem se dopustil v minulosti. Skutečnosti, že jsem se zamiloval do jiné ženy.“

„Jak už jsem řekl, úplně všechno probírat nemusíme.“

„To ani nemám v úmyslu. Snažím se ti říct jen to, že pokud uděláš, oč tě žádám, tak nastane jedna ze dvou věcí. Buď někdo přistoupí na to, že bude svědčit proti Snakeovi, nebo Snake sám vyleze z úkrytu.“

„A pak co?“

„Budeme-li mít štěstí, někdo si na něj došlápne.“

„Kdo? Kaiser?“

„Možná.“

„Některý z mých bodyguardů?“

Otočí ruce dlaněmi vzhůru. „Kdo ví. Včera v noci jsi zabil muže. Přitom hodinu předtím, než k tomu došlo, by sis nedokázal představit, že bys něco takového mohl udělat, nemám pravdu?“

Jistěže má, čímž mě ovšem jen ještě víc štve. „Kolik mužů jsi zabil ty, tati?“

Po dlouhé odmlce hlesne: „Víc než bych si byl přál.“

„Kde?“ Táta mi nikdy nevyprávěl jedinou historku z války v Koreji. „Ve válce?“

„Ano.“

„Byls přece zdravotník.“

„To je pravda.“

Čekám, ale on to zjevně nehodlá dál rozvádět. „Bože... fajn. Popřemýšlím o tom, cos mi řekl... nebo o cos mě požádal.“

„Přijdeš ještě? Příště třeba spolu s Peggy a Annií?“

„Nevím.“

„Chápu.“

„Koukni, máma je strachy bez sebe, že se ti něco stane, jakmile tě přesunou do vězení v Adams County.“

Táta nad tím jen mávne svou pokřivenou rukou. „Billy Byrd mě ve své věznici nezavraždí. A nenechá mě ani zabít spoluvězněm. Chce vidět, jak mě odsoudí. Prahne po mém veřejném zostuzení a je si jistý, že se ho dočká. On a jeho zástupci sami shromažďovali důkazy. Pro Billyho je to jednoznačný případ.“

„Mám-li být upřímný, i mně to tak připadá. Jak, kruci, můžeš pomýšlet na spravedlivý soud, když mají důkazy na starosti právě tihle chlápci?“

„Spravedlivý soud?“ Na tváři se mu rozhostí zvláštní úsměv. „Ten jsem nikdy neočekával. Veškeré důkazy, které by mohly třeba jen trochu zkalit vodu, zmizely hned první den. Nejspíš se vůbec nedostaly do důkazní místnosti. Ale na tom nezáleží.“

„Jak to, že ne, sakra?“

Podívá se na mě, jako by měl co do činění s nějakým natvrdlým děckem. „Protože jsem vinen, synku. Zabil jsem Violu.“

Jeho prosté, jednoznačné prohlášení mi vyrazí dech. Hledám v jeho očích nějaký hlubší význam tohoto sdělení, žádný však nenacházím. Chvilí mi trvá, než jsem vůbec znovu schopen slova. „Myslíš to doslova? Nebo... v nějakém širším morálním kontextu?“

Smutně se usměje. „Tohle není filozofické symposium, Penne. Zabil jsem Violu. Proč, do toho nikomu nic není. To je mezi ní, mnou a Bohem.“

Úplně mě to vyvedlo z míry. A jsem dokonale zaskočený nenuceným tónem jeho doznání. „Tati, jsem teď poněkud zmatený.“

„Protože o všem moc přemýšlíš. Na konci čtyřicátých let jsem jako teenager pracoval v kině. Vyprávěl jsem ti o tom, vzpomínáš?“

Marně hledám odpověď.

Do tváře se mu krade nostalgie. „Bylo to kino Rialto v louisianském městečku DeRidder. Viděl jsem v tom starém svatostánku spoustu filmů. Dobré, špatné i průměrné.“

Žaludek se mi začíná svírat strachem. *Ztratil snad táta kontakt s realitou?* „Proč mi to, kruci, vyprávíš, tati?“

„Snažím se, abys to pochopil, synku.“

„Pochopil co?“

„Máš zmatek v tom, v jakém filmu se nacházíš?“

„V jakém filmu...?“

„Ano. Není to žádné tajemství. Není to detektivka s Margaret Rutherfordovou v roli slečny Marplové, v níž až do poslední chvíle divák neví, kdo je vrah. Já jsem vrah.“

„Proboha, tati...“

„Není to dokonce ani film noir,“ pokračuje. „Je to western, Penne. Vždycky to byl western. S čestnými chlápky na jedné straně a padouchy na druhé. No... a já jsem asi někde na pomezí. Jako Henry Fonda v pozdějších letech.“

Vstanu od stolu a zamířím ke dveřím. Jeho slova jsou tak nesnesitelná, že nedokážu setrvat v jeho blízkosti. Na půl cesty ke dveřím se zastavím a otočím. „Pokud jsi Violu zabil... proč vůbec podstupuješ tenhle soud? Proč prostě nepřiznáš vinu, nepřijmeš trest a nestrávíš ten rok či dva, které ti v životě zbývají, ve vězení?“

Očividně bere mou otázku naprosto vážně. „Přemýšlel jsem o tom. Hodně jsem o tom přemýšlel. Ale nemůžu to udělat tvé matce. Ani Anii. To, co teď dělám, dělám pro ně.“

No ovšem. Tom Cage, rodinný mučedník.

„Říkals, že tvoje pohnutky jsou mezi tebou, Violou a Bohem. Ty ale v Boha nevěříš.“

Na rtech se mu objeví posmutnělý úsměv. „To byl jen řečnický obrat. Chtěl jsem říct, že to je mezi Violou a mnou – a Viola je už mrtvá. Až odejdu i já, zůstanou mé pohnutky zapomenuty v minulosti. Přesně tak to má být.“

Patrně nemám dostatečný odstup, protože jeho slova mě zasáhnou jako rána do obličeje. „To je ohromné, tati. Až na to, že nežiješ ve vzduchoprázdnu. Tvá rozhodnutí mají důsledky i pro nás ostatní. Strašlivé důsledky.“

„Já vím. Přinejmenším to už jsem pochopil. Kdybys mi–“

Znovu zvednu ruku a tentokrát, bohudík, táta zmlkne. Když už však držím kliku, pronese: „Všechno mě to strašně moc mrzí, synku. Myslím to vážně.“

Aniž bych se otočil, prohodím: „To jsi řekl i svému druhému synovi? Lincolnovi?“

Když nedopovídá, ohlédnu se.

„Ano,“ hlesne nakonec a pak rezignovaně zakrouť hlavou.

Při těchto slovech se ve mně cosi zablokuje. Zbývá říct jedině.

„Sbohem, tati. Do soudu už nedorazím.“

A opustím ho.

Č T V R T E K

6. K A P I T O L A

Motorkářům z VK trvalo dvacet dní, než se pomstili za to, že jsme s Timem zabili jejich kumpány, a to, co udělali, značně předčilo mé nejděsivější noční můry. Jejich čin prokázal, že John Kaiser zcela oprávněně označil Dvojité orly za domácí teroristickou organizaci. To, co provedli, bylo neuvěřitelně sprosté a zavrženíhodné.

A událo se to pouhých pár metrů od mých domovních dveří.

Těch dvacet dní mezi oběma násilnými epizodami jsem strávil tím, oč mě požádal můj otec – návštěvami Dvojitých orlů, jejich manželek, dětí, a když to bylo možné, tak i jejich exmanželek a známých spolupracovníků – a každou minutu z toho jsem doslova nenáviděl. Pochopitelně jsem si namlouval, že zvedám pochodeň, kterou upustila Caitlin, ne že plním požadavek, s nímž na mě ve federální věznici vyrukoval táta. Ať už jsem ale dělal cokoli, nepřinášelo to žádné výsledky.

Takřka všude jsem kráčet ve stopách Kaiserových federálních agentů a těm se z těchto zdrojů nepodařilo získat ani náznak nějaké využitelné informace. Což bylo nejspíš tím, že všichni tito agenti kráčeli ve stopách Henryho Sextona a Henryho život vyhasl uprostřed ohnivé koule ve sklepení Brodyho Royala. Každý, koho jsem navštívil, to věděl. A věděl rovněž, co se stalo Glennu Morehouseovi a Sonnymu Thornfieldovi. A Silasu Groomovi. A každý člověk, s nímž jsem hovořil, plně chápal názornou lekci, kterou tím dostal: postavíš-li se proti Snakeu Knoxovi a jeho Dvojitým orlům, zemřeš.

Mé pátrání po Concordia Parish a okrajových částech Adams County bylo jako výlet do dětství. V rámci mládežnické baseballové ligy jsem s dětmi z těch čtvrtí sehrál ne jeden zápas. S dětmi s pihovatými tvářemi, světlou pletí, předkusem a tělem pokrytým spoustou modřin a strupů. S dětmi, které jako by vyskočily z obrazu Normana Rockwella. Většina z nich žila až do svých deseti let s velkým úsměvem na rtech; zbytek života pak až příliš mnoho z nich strávilo se svrastělým čelem a pocitem, že pozvolna ztrácejí kontrolu nad vlastní budoucností.

Těm dětem teď bylo mezi čtyřiceti a padesáti a prakticky v žádném domě jsem se nesetkal s pochopením. Potomci Dvojitých orlů si pozvolna osvojili

zákon mlčenlivosti a svědomitě ho dodržovali. Podezřavost u nich byla na denním pořádku. Pár mi jich vyhrožovalo, většina ale prostě byla jen znepokojená nebo popuzená – nevěděli, jak se chovat, když se v nich jižanská pohostinnost prala s nutkáním odbýt veškeré dotazy související s jejich rodinami. Na každou z těch návštěv – dokonce i když navštívenými byly ženy – mě někdo doprovázel. Zpravidla Tim Weathers, někdy ale i Kirk Boisseau. Můj dávný kamarád Kirk neprošel výcvikem jako hoši z Vulcanu, nicméně měl něco, co jim chybělo – dokonale znal místní obyvatelstvo. Jakožto bývalý mariňák zabývající se terénními úpravami Kirk znal tuhle část společnosti opravdu důvěrně... důvěrněji, než jsem kdy koho znal já...

Nepustil jsem se hned do zpovídání Willa Devina – pravděpodobného majitele pick-upu se znakem Darlingtonské akademie. Den po návštěvě u táty jsem nejdřív zavolal Keishe Harvinové a požádal ji, aby mi zjistila vše, co se dá, o Devinovi a jeho rodině. Mladá reportérka s tím byla hotová během několika hodin. Stejně jako většina původních Dvojitých orlů Devine celý svůj život pracoval ve společnosti Triton Battery, jež se nacházela jižně od Natchezu na řece Mississippi. Věkově Devine spadal mezi Franka a Snakea Knoxovy. Posledních pět let trpěl chronickým plicním onemocněním a takřka nevycházel z domu. Podle Keishy se Henry Sexton ve svých zápisnících v souvislosti se současnou trestnou činností Dvojitých orlů o Devinovi moc nezmiňoval, domníval se však, že ten muž hrál významnou roli v některých vraždách ze šedesátých let.

Táta říkal, že Walt Garrity navštívil Devina doma. Jakožto bývalý texaský ranger umí být Walt při jednání s bílými chlapíky své generace hodně přesvědčivý, Devine mu však opakovaně zabouchl dveře před nose. A stejně podle všeho dopadli i federální agenti vyslaní Johnem Kaiserem, který na starého Dvojitého orla poté, co se mu ho v prosinci téměř podařilo přesvědčit ke spolupráci, pochopitelně nepřestával tlačit.

Poprvé jsem to u Devina doma zkusil v neděli ráno, neboť jsem doufal, že by v tu dobu jakožto správný křesťan mohl být vstřícně naladěný. Zpoza síťových dveří mě upozornil, že pokud nezmizím z jeho pozemku, vypálí na mě z dvouhlavňové brokovnice, již mi mířil na břicho. Ten vypasený starý bastard během svých výhrůžek hlasitě oddechoval a zdálo se, že se sotva drží na nohou. Rovněž ale vzbuzoval dojem, že pokud ho budu dál provokovat, opravdu vystřelí. V jeho vypouklých očích za brýlemi s velkými plastovými obroučkami se zračila směsice vzteku a strachu. V tu chvíli jsem si uvědomil, že pro Willa Devina pravděpodobně představuju ztělesnění odplaty, které se od svého divokého a násilnického mládí obával.

Ze stínu za jeho zády se ozývala postarší žena. Nedokázal jsem rozpoznat jednotlivá slova, nicméně tón jejího hlasu nebyl ani zdaleka tak útočný jako v případě jejího manžela. Uvažoval jsem, že bych se Devina zeptal na pick-up s nálepkou Darlingtonské akademie, který parkoval na příjezdové cestě asi deset metrů nalevo ode mě, pak jsem si to však rozmyslel. A zatímco jsem

se od toho domu vzdaloval, začal jsem si procházet seznam Devinových dětí a vnoučat.

Ukázalo se, že Devinovi synové nejsou tak bojovně naladěni jako jejich otec, zároveň ale prohlašovali, že nevědí nic podstatného o jeho zapojení do činnosti Dvojitých orlů. Bylo jim jasné, že bych jejich otce nejradši poslal do vězení, podle všeho to ovšem prostě brali tak, jak to je. Stejně jako většina potomků Dvojitých orlů si vzpomínali na grilovačky, během nichž jejich tátové popíjeli pivo a odpalovali pařezy a vraky aut, tvrdili však, že si mysleli, že ti chlapi prostě jen blbnou. Kdyby tušili, že se jejich pobožný otec připravuje na bombové útoky na místní černošské obyvatele, zaručeně by... no, nevěděli, co přesně by podnikli... *prostě něco*.

Nezmiňoval jsem se o tom, že zúčastněné matky nepochybně věděly, k čemu ta cvičení sloužila, a že přesto žádnou z nich nikdy nenapadlo kontaktovat federály a upozornit je na to. Čím víc času jsem s Devinovými kluky trávil, tím větší pocit viny jsem viděl v jejich očích. Nešlo o osobní vinu ani o pocit studu za to, že se vědomě podíleli na jakési tajné dohodě či spiknutí. Šlo o to, že si uvědomovali, že slyšeli a viděli dost na to, aby věděli, že jejich táta chtěl těmi „velkými ohňostroji“ někomu ublížit a že ten „někdo“ měl jinou barvu kůže než oni.

Když jsem ty dospělé kluky opouštěl, měl jsem dojem, že kdybych se s nimi setkal o něco dřív – předtím, než zemřelo tolik lidí – možná by se mi rádi svěřili s tajnými obavami svých dětských let. Oba Devinovi synové mi prozradili, že je otec za sebemenší prohřešek nemilosrdně bil. Trvali ovšem na tom, že to v rodinách jejich přátel bylo naprosto běžné. „Tehdy byla jiná doba,“ říkali. „Tvrdší. Děti musely držet pusy, nesměly se plést do hovoru dospělých. Tak to zkrátka bylo a možná by neškodilo, kdyby tomu tak bylo i nyní.“

Jakmile začali hovořit o své matce Nitě Devinové, zjihly oběma mužům oči. Jeden se dokonce rozplakal, když mluvil o její nezištné oddanosti. Ukázalo se, že Nita byla ta žena, kterou jsem slyšel promlouvat za zády starého Willa. Jakmile jsem se Devinových synů zeptal, jestli by nemohli nějak zařídit, abych s jejich matkou strávil chvilku o samotě, okamžitě oba zmlkli – můj návrh se pro ně očividně rovnal zradě.

Mladší syn, Deke Devine – pojmenovaný podle astronauta – mi poskytl spoustu informací o dalších potomcích Dvojitých orlů. Většina z nich se usadila v okruhu patnácti kilometrů od domů, v nichž prožili dětství. Několik jich vstoupilo do armády, většina ale pracovala na ropných polích a přitom zároveň tak trochu fušovala do práce opravářům motorů, svářečům, elektrikářům, preparátorům zvířat či prodejcům zemědělských chemikálií. Zapsal jsem si, co se dalo, pak však Deke Devina znovu přemohl pocit zrady a já jsem se s ním v relativně přátelské atmosféře rozloučil. Když jsem mířil k silnici číslo 65, řekl jsem si, že se sem musím ještě vrátit a pokusit se do jeho rozporuplné mysli proniknout trochu hlouběji.

Dvacet dnů jsem křížoval farnost a cestoval mezi domy, obytnými přívěsy a byty v naději, že některého z žijících Dvojitých orlů nebo jejich dětí přiměju mluvit. Nebyl jsem si vlastně ani jistý, co se chci dozvědět; musel jsem prostě šfouurat do sršního hnízda, dokud z něj něco nevyletí. Nic však nevyletělo. Mechanické provádění kroků, jež jsem si osvojil během své kariéry zástupce návladního, přispěla k alespoň částečné obnově mého smyslu pro pořádek a s ním i mého spojení se světem. Nicméně toho rána, kdy motorkáři z VK vyrukovali se svou odplatou, jsem pořád ještě byl silně zmatený a časově dezorientovaný.

Probudila mě vůně kávy linoucí se z kuchyně, která mi napovídala, že Mia je už vzhůru a Annie nejspíš taky. Takřka každé ráno jsem našel Miu v kuchyni, jak si čte nějaký román, nebo pracuje na svém MacBooku, zatímco Annie se sprchovala. Toho rána však Annie nakoukla do mých dveří – její tvář byla věrnou kopií tváře její matky – a nadhodila: „Vajíčka a toust, nebo ovesná kaše s borůvkami?“

„Nechám to na tobě.“

„Obojí. Potřebuješ se trochu spravit.“

„Co takhle česnekovo-sýrový nákyp?“ ozvala se Mia. „Aby se ti kosti zase trochu obalily svaly.“

„Raději pořádnou porci ovesné kaše. Pokud do ní dáš hnědý cukr.“

S povzdechem jsem se svalil z postele, protáhl se a zamířil do koupelny, abych si dopřál horkou sprchu.

Keisha Harvinová si dům Caitlin Mastersové oblíbila hned první noc, kterou v něm strávila, a v následujících měsících jí přirůstal k srdci stále víc a víc. Dvoupatrový dům ve viktoriánském stylu na Washington Street, přímo naproti domu starosty, byl něčím, co by si Keisha sama nikdy nemohla dovolit. Pokaždé, když se ráno v tom prostorném domě probudila, usmála se, vstala a jako princezna přecupitala po podlaze z tvrdého dřeva a pak dolů po schodech do nablýskané kuchyně, měla pocit, jako by hrála v nějakém filmu.

Sabrina, pomyslela si občas. *Jsem černá Audrey Hepburnová.*

Přes to všechno se ale Keisha v tom domě nikdy necítila úplně příjemně. Ať se hnula kamkoliv, měla dojem, jako by se někde poblíž neustále vznášel Caitlinin nepokojný duch. A Keisha nestála o zlovůli duši odmítající opustit svět světla a života. Říkala si, že jelikož téměř veškerý svůj čas věnuje tomu, aby dokončila Caitlininu práci na případech Dvojitých orlů, mohl by jí Caitlinin duch odpustit, že bez povolení setrvává v jeho domě.

Dnes ráno se Keisha chtěla dostat včas do práce. Nařídila si budík na brzkou hodinu, ovšem z nějakého důvodu zaspala. Kdykoliv se něco podobného přihodilo, měla pocit, jako by se nějaká vesmírná síla snažila zhatit její plány. Vynechala sprchu, aby dohnala ztracený čas, a teď stála shrbená u zadních dveří a neobratně zápolila s klíči. Zatímco se snažila strčit plochy

kus kovu do zámku, batoh a kabelka jí táhly pravé rameno k zemi a hrozilo reálné nebezpečí, že jí vyrazí toust s džemem, jež svírala v levé ruce. Nacpala si tedy toust do pusy, konečně zasunula klíč do zámku, otočila jím, pak ho zase vytáhla a nemotorně klusala ke své Toyotě Prius zaparkované na úzké příjezdové cestě vedle domu.

Keisha byla vděčná za dálkové ovládání, které s obrovskou úlevou stiskla. Jakmile přehodila kabelku přes sedadlo řidiče, zaslechla, že na ni z předzahradky kdosi volá. Přiměla se k úsměvu a otočila se. Očekávala, že uvidí svého postaršího souseda, jak zalévá květiny, nebo možná Pennovu dceru Anni. Místo toho však spatřila starou ženu – bělošku oblečenou v kožené bundě, jež v ruce držela kelímek od McDonalda.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se Keisha.

„Doufám, že ano,“ odvětila ta žena. Měla šedivé, zíně připomínající vlasy a drsný hlas. „Mám tady pro tebe dárek, krasotinko!“

Pak vychrstla obsah svého kelímku Keishe do obličeje.

V náhlém šoku z kapaliny, která jí zasáhla kůži a oči, Keisha zalapala po dechu a upustila batoh. Zatřásla hlavou jako pes, jenž se snaží osušit, a poté zvedla ruce pro případ, že by ji ta žena chtěla fyzicky napadnout.

Žádný útok ale nepřišel.

Keisha si neuvědomila, že má zavřené oči, dokud nezaslechla smích a její mozek nezaznamenal, že se ten smích vzdaluje.

Ta žena odcházela. Díkybohu.

„Zatraceně,“ zajíkala se Keisha, zatímco vytahovala z džínových kalhot cíp halenky, aby si jím otřela oční víčka a tvář. „Mrcha jedna bláznivá.“

Otřené oči ji vzápětí začaly pálit.

Zamrkala, potom zaklonila hlavu, nic z toho jí ovšem od toho pálení, které se podle všeho zhoršovalo, nepomohlo.

Do *hajzlu*, pomyslela si. Bolest se rychle stávala nesnesitelnou.

Keisha se ztěžka nadechla, vykřikla a ještě usilovněji si třela oči. Bolest stále nabírala na intenzitě. Pak si Keisha uvědomila, že jí doslova hoří i celý obličej.

Panika, jež ji v tu chvíli zachvátila, ji připravila o dech i úsudek. V okamžiku, kdy si vzpomněla na zahradní hadici, už prakticky nic neviděla. Doklopýtala na trávník a začala křičet.

„Co to bylo?“ zeptala se náhle Annie.

Ruka, v níž jsem držel lžičku ovesné kaše, se zastavila těsně před mými otevřenými ústy. „Co?“

Mia, jež se zrovna zvedala ze židle, vmžiku ztuhla. „Někdo vykřikl.“

Jakmile se ozval další výkřik, Mia vyběhla z kuchyně a v těsném závěsu za ní i Annie.

„Počkejte!“ zařval jsem. „Sakra! Tim není venku! Je v koupelně! *Počkejte!*“

V okamžiku, kdy jsem se s pistolí v pohotovosti dostal ven, se Annie a Mia

už řítily přes silnici ke Caitlininu domu. Na předzahrádce jsem viděl Keishu Harvinovou – vrávorala tam tak, že jsem si mimoděk vzpomněl na Patty Dukeovou v roli Helen Kellerové. Nejdřív jsem si myslel, že jde o nějaký žert – tak neohrabaně a podivně Keisha vypadala, hned v dalším výkřiku jsem však jednoznačně rozpoznal skutečnou bolest a děs.

Rozhlédl jsem se po ulici, jestli někde nečíhá nějaké nebezpečí, seskočil jsem ze schodů a rozeběhl se přes vozovku. Přitom jsem se modlil, aby Tim vyrazil hned za námi. Mia se snažila od Keishy něco dozvědět, reportérka ale jen vzlykala a nesrozumitelně blábolila. Jisté bylo jen jedno: Keisha trpěla strašlivou bolestí, jejímž zdrojem byla podle všeho její tvář a oči.

„Keisho, to jsem já, Penn! Co se stalo?“

Chvilku skučela a pak hlesla: „Chrstla mi do obličeje kolu!“

„Kdo ti chrstl do obličeje kolu?“

„Žena! Běloška!“

Když jsem se pořádně podíval, všiml jsem si, že má Keisha mokrou halenku a stejně tak i kůži nahoře na hrudi. Poté se můj pohled zaměřil na samotnou kůži. Nevypadala vůbec dobře. Jako by se jí na ni dostala nějaká žíravina...

„Proboha,“ vydechl jsem. „Mio! Dotkla ses jí?“

„Myslím, že ne.“

„Jdi si opláchnout ruce tou hadicí.“

„Zastavte to!“ křičela Keisha. „Strašně to pálí!“

„Annie, dotkla ses jí?“

„Ne! Co to s ní je, tati?“

„Utíkej domů a volej 911! Pak mi z toalety přines gumové rukavice.“

Annie upřeně zírala na Keishiny usazené oči.

„Annie, hned! Potřebujeme sanitku a policii!“

„Už jdu!“ vykřikla a rozeběhla se zpátky k domu.

„Nevidím!“ naříkala Keisha. „Vidím jen světlo. Co mi to udělala?“

„Dýchej, Keisho,“ pronesl jsem co nejkřidnější hlasem a snažil se odolat nutkání chytit ji a utěšit. „Přestaň mluvit, jen dýchej. Chci, aby ses tady posadila. Já dojdu pro zahradní hadici. Slyšíš mě?“

Dotkla se prsty svých rudnoucích tváří. „Ach ne... můj obličej...“

„Posaď se tady. Nebo ještě líp, lehni si na záda.“

„Na zem?“

„Ano. Mio, přines tu hadici!“

Mia, jakožto bývalá středoškolská sprinterka, byla během tří sekund u mě a vrazila mi hadici do ruky. Keisha vytrvale vzlykala, slzy ale podle mě jejím očím prospívaly.

„Keisho, opláchnu ti tváře, oči... zkrátka všechno. Potřebuju, abys mi pomohla tím, že zůstaneš v klidu. Budeš mít v obličejí vodu – spoustu vody – ale snaž se dýchat ústy. Budeme tvou kůži oplachovat, dokud nedorazí záchranka. I pod víčky.“

„Rychle, pospěš si...“

Namířil jsem silný proud čisté vody na Keishinu tvář a přiblížil hadici na necelých deset centimetrů k její kůži. V přívalu vody jsem dokázal rozpoznat počínající těžké popáleniny, vzhledem ke Keishině tmavé pleti však bylo obtížné odhadnout, jak moc vážné doopravdy jsou.

„Co můžu udělat?“ zajímala se Mia, zatímco s hrůzou v očích zírala na Keishu.

„Zavolej Drewovi a pověz mu, že tady máme závažné popálení kyselinou. Popálení, které zasáhlo obličej. Řekni mu, že budeme potřebovat rovněž očního lékaře.“

„Co dalšího?“

„Přiveď sem Tima, aby nás kryl. Je možné, že to ještě neskončilo.“

Čtyři bloky od Washington Street otevřela Wilma Deenová dveře dodávky a vyhoupla se na zadní sedadlo. Alois Engel šlápl na plyn dřív, než za sebou vůbec stačila zabouchnout dveře, což bylo jasnou známkou toho, že ho blízkost násilí jako obvykle vyburcovala na maximum.

„Dostalas ji?“ vyzvídal s hlavou otočenou dozadu.

„Koukej, kam jedeš!“

„Sakra, dostalas ji?“

Wilma si znovu vybavila zmatek ve tváři té dívky v okamžiku, kdy ji zasáhla kyselina... ještě předtím, než si uvědomila, kolik bolesti a utrpení na ni z toho pohárku dopadlo. „Jo, dostala jsem ji. Už nikdy se nestane královnou plesu.“

„Tý jo!“

Wilma cítila, jak dodávka během cesty ke Canal Street, která je měla dovést přímo k louisianskému mostu, znatelně zrychluje.

„Zpomal, Aloisi. Nehodlám strávit deset let za mřížemi v Parchmanu.“

„Jo, buď v klidu. A vyklop nějaký detaily. Vůbec nic jsem neviděl.“

Wilma se sesunula tak, aby měla obličej pod úrovní okna, a zavřela oči. Nemyslela na Keishu Harvinovou, ale na svého bratra Glenna. Jak se tvářil, když si uvědomil, že se jeho sestra spřáhla se Snakem a Dvojítkami orly a obrátila se proti své vlastní rodině. Přestože tohle rozhodnutí bylo svým způsobem překvapivé i pro samotnou Wilmu, nelitovala toho. Aspoň tedy ne často.

Téměř tři měsíce se ukrývala a už se jí začínala zmocňovat ponorka. Život na útěku stál za hovno, jak říkával táta. Byla to jedna z mála věcí, v nichž se nemýlil.

„Federálové po tom půjdou jako šílení,“ nadhodil Alois. „A starosta taky.“

„Fajn. Už mě nebaví se celý dny skrývat. Potřebuju trochu vzrušení.“

Alois přikývl a najel do dlouhé pravotočivé zatáčky, což muselo znamenat, že je na nájezdu na dvojítký most přes řeku Mississippi.

„Vzrušení teď budeme mít víc než dost,“ poznamenal. „Taky už bylo načase.“

Wilma se uvelebila na sedadle a zavřela oči. Neviděla však tmou, viděla černošskou dívku šokovaně otevírající pusou v okamžiku, kdy ji zasáhla kyselina. V tuto chvíli musí prožívat pekelná muka. Hluboko ve své hrudi Wilma pocítila záchvěv čehosi, co dávno považovala za mrtvé. Byla to empatie. Pak si ale vzpomněla na výraz v bratrových očích, když Snakeovi a Sonnymu pomáhala vpíchnout mu smrtelnou dávku fentanylu, a zařala zuby. Jakmile člověk zajde takhle daleko... už není cesty zpět. Pouze vpřed.

Na tom útoku kyselinou, k němuž se propůjčila, se jí zamlouval především fakt, že tím získá respekt členů Vikingské krve, kteří jim poskytovali úkryt před FBI. A to nejen jejich ženských – což byly proradné běhny – ale i motorkářů samotných. Vůdce VK, drsný bývalý veterán z Vietnamu jménem Lars Dempsey, Wilmě trochu připomínal Franka Knoxe. Nebo aspoň to, jak si Franka pamatovala. Nebyla si jistá, čím Snake Larse přiměl k tomu, aby ho poslouchal na slovo. Každopádně v tomhle světě velcí spolehlivě požerou malé a představa, že by muž ve věku Snakea před sebou měl ještě dlouhý život, byla hodně nereálná. Jedno mu však musela přiznat: od smrti Forresta uplynuly už skoro tři měsíce a motorkáři z VK se řídili Snakeovými rozkazy jako poslušná armáda.

Knoxovi jsou asi zkrátka rození vůdci, pomyslela si trochu našťavaně. A to je dobře, protože bez Snakea bych teď hnila v kriminále, nebo ležela mrtvá někde ve škarpě.

7. KAPITOLA

„Udělalš dobře, žes jí ten obličej a oči tak důkladně omýval,“ podotkne Drew Elliott, zatímco přidržuje malou svítilnu u tváře Keishy Harvinové. „Zmírnilš tím rozsah vnějšího poškození.“

Mladší společník mého otce se Keishe věnoval již dobrou půl hodinu, mě však na ošetřovnu na pohotovosti v Nemocnici svaté Kateřiny pustil teprve před dvěma minutami. Na každičký zasažený kousek Keishiny kůže aplikoval roztok látky zvané glukonát vápenatý. K mé nemalé úlevě Keishe navíc nitrožilně podal léky proti bolesti, takže to vypadá, že momentálně není při vědomí, a pro mě je tak mnohem snazší zůstat v klidu, zatímco jí Drew pod světlem prohlíží kůži na obličejí.

„Může být poškození zraku trvalé?“ zajímám se.

Drew se na mě poněkud rozpačitě podívá a pak tiše řekne: „Pravděpodobně bude slepá, Penne. Navždy. Za pár hodin budeme moudřejší. Požádal jsem Pata Crosbyho o oftalmologickou konzultaci. Nicméně její rohovky jsou již zakalené. To nevěští nic dobrého.“

Při představě, že se nejspíš naplní ten nejhorší možný scénář, se mi znovu rozbuší srdce. „A jak zlé budou ty jizvy na obličejí? Je to pohledná mladá dívka.“

Drew přesune paprsek světla k jejímu krku. „To mi nedělá největší starost. Otázka je, jestli vůbec přežije.“

Jeho slova mě rozehvějí až do morku kostí. „Cože? Je jí pětadvacet. Chápu, že po tomhle už asi nikdy nebude na obálce *Vogue*, ale... naznačuješ, že by jí to mohlo zabít? Byl snad v té kyselině nějaký jed nebo tak něco?“

„Ne... to nebylo zapotřebí. Nešlo totiž o kyselinu chlorovodíkovou nebo sírovou – i ty by napáchaly vážné škody, převážně ale jen na kůži a očích – nýbrž o kyselinu fluorovodíkovou. A kyselina fluorovodíková se váže s ionty vápníku, což znamená, že prostupuje kůží a proniká hluboko do těla... až do kostí.“

Cítím, že mám úplně ledovou tvář. „Co se stane pak?“

„Výsledná reakce uvolní vápník do krevního oběhu. A větší množství vápníku v krvi ti zastaví srdce. Trvale.“

„Ale... určitě můžeš udělat něco, čím bys tomu zabránil...“

Drew se nakloní, aby lépe viděl na Keishin krk. „Obávám se, že mé možnosti jsou omezené. Záleží na tom, kolik té kyseliny se do ní dostalo. Četl jsem právě o chlapíkovi, který si ve vysokoškolské laboratoři převrhl do klína nádobku s kyselinou fluorovodíkovou. Skočil do nedalekého bazénu a zůstal v něm půl hodiny, aby se důkladně omyl. Zpočátku si mysleli, že bude v pořádku, ale o pár dnů později mu museli amputovat obě nohy.“

„Proboha.“

Drew zhasne baterku a odloží ji na ták s nástroji. „Nakonec zemřel. Měl poškozené srdce.“

Otočím se a zamířím k umyvadlu. Přitom se snažím vstřebat vše, co mi Drew řekl. Jak tam tak stojím obklopen chladným vzduchem pohotovosti, vzpomenu si na vzkaz, jež Snake Knox před třemi týdny poslal mému otci: *Ženy a děti nejsou nedotknutelné*. Zvedne se mi žaludek a mám pocit, že se budu muset rozeběhnout na toaletu, když vtom si Drew sundá rukavice, hodí je do koše a položí mi ruku na rameno.

„Kdo to té dívce mohl udělat? Dvojití orli?“

Ženy a děti nejsou nedotknutelné. „Museli to být oni. Keisha je v novinách rozhodně nešetřila.“

„Penne... co kdyby to byla Annie?“

„Ani to nevyslovuj, člověče.“

Drew spustí ruku z mého ramene a zahledí se mi přímo do obličeje. „Vím, že tě to taky napadlo. Byl bys blázen, kdyby ne. Možná je načase poslat ji pryč z města. Možná i ze země. Miu taky. A možná bys měl odjet s nimi.“

Tak vážně jsem Drewa neslyšel mluvit od chvíle, kdy se sám ocitl za mřížemi kvůli obvinění z vraždy. „Nevím, jestli to právě teď můžu udělat. Odjet, myslím.“

„Kvůli Tomovu soudu? Kruci, vždyť jsi ho ani nenavštívil ve vězení, nebo ano?“

„Jednou.“

„A máš teda v plánu účastnit se soudního přelíčení?“

„Nevím. Jde mi o mámu. Myslím, že bych tam pro ni měl být.“

Drew mě chvíli pozoruje. „Rozumím. Zvaž ale to přemístění Annie a Mii. Každý, na kom tobě nebo tvému otci záleží, se může stát terčem.“

„Máš pravdu. Udělám to.“

Nasadí profesionální úsměv. „Musím jít do své kanceláře.“

Podívám se na lehátko za svými zády, na němž pokojně – aspoň v tomto okamžiku – spočívá Keisha. „Dej na tu dívku pozor, Drew. Prosím.“

„Přesně to mám v úmyslu. Řekl jsem sestrám, aby mě zavolaly, kdyby se ukázal někdo z její rodiny. Nicméně pokud se její stav zhorší, budu ji muset vrtulníkem poslat do Univerzitní nemocnice.“

„Chápu.“

Přátelsky mi na rozloučenou pokyne hlavou a pak zamíří k velkým dvoukřídlovým dveřím.

Když vejdu do čekárny, spatřím po boku Annie a Mii stát Johna Kaisera. Jakmile mě zahlédne, řekne dívkám, že se mnou potřebuje mluvit chvilku o samotě. Povím jim, že Keisha poklidně odpočívá, že pro ni Drew udělal vše, co se dalo, a že nám nezbyvá než čekat. Pak Annie obejmu a následuju Kaisera do výklenku se třemi hučícími prodejnými automaty.

„Zmínila se, kdo ji napadl?“ zajímá se.

„Říkala, že to byla postarší žena – běloška – popsat ji ale nedokázala. Pamatovala si jen to, že měla černou koženou bundu. To vypadá na motorkářský gang, nemám pravdu? Že by VK?“

„Tahle domněnka se přímo nabízí. Rád bych věděl, kde je Wilma Deenová. Byla u toho, když tehdy v noci zavraždili jejího bratra, a vypařila se hned poté, co zmizel Snake. To mi napovídá, že je něčeho podobného schopná.“

„Doufám, že to byla ona. Nechci ani pomyslet, že se mohlo jednat o odplatu za to, že jsme s Timem zabili ty dva chlápky z VK.“

„Uvědomujete si, že mohli stejně tak zaútočit na vás, Penne? Nebo na Annii?“

„Ne, nemohli,“ přemýšlím nahlas. „My máme ochranu. Ona ji neměla. Proto napadli Keishu.“

Agent FBI to zvažuje. „Soudní proces s vaším otcem začíná za čtyři dny. Třeba tím útokem motorkáři z VK posílají jemu a Quentinovi další vzkaz. Možná někdo začíná ztrácet nervy.“

„Snake?“

„Kdo jiný? Ovšem proč, to netuším. To ví pouze váš otec.“

Mávnu rukou. Na probírání téhle záležitosti jsem až příliš rozrušený. „Pořád žádné náznaky, kde by se Snake mohl zdržovat?“

„Myslíte, že to před vámi tajím? Nemáme vůbec nic, Penne. Forrest se Snakem měli na přípravu nouzového úniku spoustu času. A Forrest věděl, co dělá. Dospěl jsem do bodu, kdy se domnívám, že to jediné, co nám může pomoci Snakea Knoxe dopadnout, je štěstí. A štěstí stálo celý život na straně toho zmetka.“

„Každé štěstí se nakonec vyčerpá. A nezapomeňte, že Snake je sám sobě největším nepřítelem. Je rád středem pozornosti. Je dost možné, že jakmile začne proces, nedokáže se už ovládnout. Myslíte si, že bude někde jen tak dřepět a nechá celý ten cirkus bez povšimnutí? Když se mu bude den co den věnovat celostátní televize? Nevím, co má Snake společného s Violou – nebo dokonce s mým otcem – ale dříve či později začne kolem toho soudu slídit.“

„Budeme mít oči na stopkách.“

„Já se mezitím pokusím vymyslet, jak ho přimět k řeči.“

Kaiser vypadá ustaraně. „Neudělejte nějakou hloupost. Používejte mozek, ne srdce.“

„Běžte tam a podívejte se na tu dívku, Johne. Je jí pětadvacet a po zbytek života bude slepá.“

„Bože.“

„Drew říká, že může dokonce zemřít. Byla to kyselina fluorovodíková.“

„Zatraceně. Vím, co tahle věc dokáže.“

„Ta dívka je dobrý a slušný člověk, chlape. Je to jedna z nás. Ještě dítě. Vážně budeme takovému svinstvu jen nečinně přihlížet?“

Kaiser natáhne ruku a chytí mě za paži. „Někdy zkrátka dobří a slušní lidé nemají jinou možnost.“

„Mlčím.“

„Nic bych si nepřál víc než vyhlásit těm hajzlům válku. Nevíme ale ani jistě, kdo to udělal.“

Kaiserův názor nesdílím. V duchu si vybavím samolibý výraz Snakea Knoxe, když jsme se ho v úřadu šerifa z Concordia Parish snažili s Kaiserem vyslechnout. Udělal z nás toho dne naprostě hlupáky.

„Penne?“

„Zatím se mějte, Johne. A dejte mi, prosím, vědět, kdybyste něco zjistil.“

Federální agent bedlivě sleduje, jak kráčím za roh, odkud už budu moct zamířit přímo ke svému autu.

„Hej!“ zvolá náhle. „Nemáte bodyguarda?“

„Tim je s děvčaty. Pošlu mu esemesku, aby na mě počkal u auta.“

„Jste ozbrojený?“

Na levém kotníku mě během chůze uklidňujícím způsobem tíží má pistole. „Bez zbraně teď vůbec nevycházím.“

Kaiser pokývá hlavou, laškovně mi zasalutuje a nechá mě jít.

Napíšu Timovi, ale ne proto, abych se s ním domluvil, že se setkáme u auta. Sdělím mu, že se chvíli zdržím s Kaiserem, a požádám ho, aby zatím Miu a Annií zavezl zpátky domů. Zrovna v okamžiku, kdy mi dorazí jeho odpověď, zahlédnu Jamieho Lewise, šéfredaktora natchezského *Examineru*, jak kráčí směrem k nemocnici.

„Jamie!“ zavolám.

Zamává a přistoupí ke mně. „Právě jsem měl na telefonu Caitlinina otce. Zajistí nám všem lepší ochranu. Vyčítá si, že to neudělal už dřív.“

Nedovedu si vůbec představit, jaká muka musí John Masters kvůli tomu útoku prožívat.

„Až Keishu takhle uvidí její bratr, neskutečně ho to zdrtí,“ poznamená Jamie.

„Ten fotbalista z Auburnské univerzity? Znáš ho?“

„Na fotbalovém hřišti v Alabamě jsem se setkal s oběma jejími bratry. Roosevelt Harvin je chlapík, na kterého jen tak nezapomeneš. Stála na něm celá obrana. Starší bratr se na vysoké fotbalu nevěnoval, nicméně táta byl členem týmu státní univerzity Mississippi Valley.“

„Mají namířeno do Natchezu?“

Jamie přikývne. „Bratři ano. Její táta je ale zřejmě nemocný. Měli by dorazit dnes v noci. Nejpozději zítra brzo ráno.“

„Vypadá to zle, Jamie. Mohla by zemřít.“

Zbledne. „Cože?“

„Má to co do činění s použitým druhem kyseliny. Rozhasí ti v těle vápník a může způsobit fatální systémové selhání.“

„Ach... kruci.“

„Mrzí mě, že nemám příznivější zprávy. Promiň, musím už jít.“

Chystám se vzdálit, ale zdá se, že Jamie je v šoku. Vrtí hlavou, jako bych mu právě řekl, že svět kolem co nevidět zanikne.

„Keisha je výjimečná, víš?“ nadnese. „Odvážná. Čistá. Za její bolest a utrpení někdo zaplatí, na to vem jed.“

„Pokud vůbec zjistí, kdo to udělal.“

„Nemluvím o policajtech.“

„Neříkej nesmysly,“ nabádám ho, přičemž mám pocit, jako bych slyšel agenta Kaisera.

„Nemluvím o sobě. Mám na mysli její bratry.“

Zakroučím hlavou. „To by Keishe nijak nepomohlo. Každopádně jako bývalý žalobce tě můžu ujistit, že příbuzní v podobných situacích opakovaně přísahají, že pachatele zabijí, téměř nikdy to ale neudělají.“

„Opravdu? Proč?“

Patnáctiletý věkový rozdíl mezi mnou a šéfredaktorem mi najednou připadá jako věčnost. „Protože strašlivou pravdou je, že každý, kdo to skutečně provede, dosáhne jedině toho, že sám skončí ve vězení. Viděl jsem lidi, které to potkalo.“

Jamie se zamyslí. „Dobře. Doufám, že to Keishiny bratry trochu uklidní. Příliš bych se na to ale nespolehal. Dorazíš sem ještě později?“

„Jo, vrátím se. Měj oči dokořán, Jamie. Tvé jméno je taky na webových stránkách.“

Reportér přikývne a pak se znovu pomalu vydá směrem ke vchodu do nemocnice.

Já nastoupím do audi, nastartuju, zapnu klimatizaci a sedím tam s obličejem poblíž větracích otvorů, abych si ochladil kůži na tvářích.

Zažije ještě Keisha Harvinová někdy tenhle pocit? Přemítám.

Zavřu oči, natáhnu ruku a dotykem pustím CD přehrávač. Kabinu vzápětí zaplní *Capriccio Primo*, skladba pro sólové violoncello mistrovsky interpretovaná Elinor Freyovou. Zatímco přejíždí smyčcem po silných strunách, můj tep se zpomaluje a krevní tlak klesá. Ovšem hluboko v mém nitru jako by cosi začalo nabírat na obrátkách. Ten pocit už znám – ode dne, kdy ke mně Caitlin ze své poslední nahrávky před smrtí promluvila ze záhrobí.

Toho dne jsem zabil Forresta Knoxe.

Jakmile se nahrávka přiblíží ke konci, vrátím ji zpět na začátek, otevřu oči a zařadím zpátečku. *Neříkej nesmysly*, nabádal jsem Jamieho Lewise. Rozdávat rady je však mnohem snazší než se jimi řídit. Občas se proto, abychom se mohli posunout dopředu, musíme nejdřív vrátit zpátky.

Parkuju před Kuntry Kafé, špinavou restaurací, v níž jsem loni v prosinci konfrontoval Randalla Regana, který mě pak po našem rozhovoru napadl na toaletě. Cestu sem si příliš nepamatuju. Vzpomínám si, jak jsem přešel řeku, pohlédl dolů na kalný, impozantní proud řeky Mississippi tekoucí pozvolna směrem k Baton Rouge, New Orleansu a nakonec k velké, mrtvé zóně v Mexickém zálivu, do něž tenhle největší odpadní kanál Ameriky ústí. Když jsem se kodrcavě přehoupl přes mostní pole spojující Mississippi s Louisianou, působila řeka v záři teplých jarních paprsků červeným dojmem a něžné tóny violoncella vycházející z mých reproduktorů držely mé pochmurné myšlenky na uzdě.

Na rozdíl od stylových padoušských doupat vykreslených v hollywoodských thrillerech jsou brlohy většiny skutečných záporáků překvapivě obyčejné. Carlos Marcello, mafiánský boss, jenž po celá desetiletí vládl New Orleansu, se běžně se svými poskoky setkával v kavárně Morning Call v Metairie, kde si u vedlejšího stolku dopřávaly svou ranní kávu s mlékem místní šedovlasé paničky. Dvojití orli se v šedesátých letech zase každý den scházeli v malé restauraci motelu Shamrock ve Vidalii. A podle Johna Kaisera někteří bývalí Dvojití orli stále s oblibou okounějí v laciné jídelně Kuntry Kafé patřící k hostinci Kuntry Inn a nacházející se nedaleko starého Shamrocku. Ta jídelna jednoznačně navazuje na svou předchůdkyni, nicméně je to díra páchnoucí tukem a zkyslým mlékem.

Zajímalo by mě, jestli tam na dveřích pořád ještě visí ty vánoční zvonky...

Kdybych byl obezřetný, požádal bych Tima Weatherse o doprovod... nebo Kirka Boisseaua. Kdyby tady však byli, dost by tím omezili mé možnosti. Otevřu palubní přihrádku, vyndám z ní svůj Springfield ráže devět milimetrů, strčím si ho za opasek a vytáhnu spodní okraj košile, abych jím zakryl pažbu. Cítím se tak poněkud méně bezbranný než pouze se svou osmatřicítkou u kotníku.

Během následujících pěti sekund mě tóny violoncella přivedou do té správné nálady.

Zatímco větráky v mém audi stále ještě běží, vystoupím ven a vydám se k proskleným dveřím. Restaurace je téměř prázdná, avšak u zadního stolu tlachají nad sklenicemi piva tři postarší muži a jeden dlouhovlasý blondatý mladík. Jedním z těch mužů je Will Devine. Jakmile prudce otevře dveře, zvednou oči, ale mlčí. Když k nim zamířím, ten blondatý mladík se zvedne a postaví se přede mě, jako by se chtěl pustit do boje. Okraj košile stále visí přes pažbu mé pistole, domnívám se však, že ti starší muži u stolu si skryté zbraně všimli dvě vteřiny poté, co mě spatřili.

„Koukněte, hoši,“ prohlásí jeden z těch bělovlasých mužů, šlachovitý stařec, který mi připomíná zesnulého Sonnyho Thornfielda. „Navštívil nás starosta Natchezu. Čemu vděčíme za tu čest, starosto?“

Earl Tarver, pronese právník v mé hlavě. Dvojitý orel, narozený v roce 1936. Což znamená, že mu je devětašedesát let...